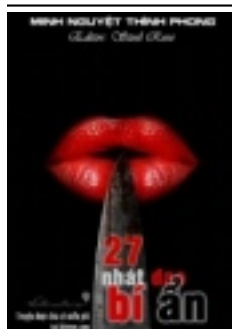

27 Nhát Dao Bí Ẩn

Contents

27 Nhát Dao Bí Ẩn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17

27 Nhát Dao Bí Ẩn

Giới thiệu

Tháng năm tươi đẹp, tiết xuân còn chưa đi hết, mùa hè đã nhanh chóng kéo đến, thời tiết ban ngày n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/27-nhat-dao-bi-an>

1. Chương 1

Tại cục cảnh sát, trong một căn phòng nằm ở hướng nam tầng tám, không gian rộng rãi sáng sủa, trang thiết bị cao cấp, máy vi tính, máy đánh chữ, máy photo, bảng trắng, màn hình lớn mọi thiết bị dùng cho công việc đều đủ cả, ngay cả bàn ghế làm việc cũng đều sử dụng hàng cao cấp.

Trên cửa chính phòng làm việc có treo một tấm biển ghi “Tổ Chuyên án”.

Tổ Chuyên án, tên đầy đủ là Tổ Chuyên xử lý những vụ án đặc biệt, chỉ tiếp nhận những vụ án kỳ lạ, khó phá.

Lời này là do Hạ Phàm lúc đến đây nhận việc, chính miệng cục trưởng Cảnh Ba đã nói với cô, vì vậy Hạ Phàm nhẹ dạ cả tin nghe theo lời của ông ta nói, gia nhập Tổ Chuyên án. Nhưng cô không thể nào ngờ

rằng, Tổ Chuyên án về mặt lý thuyết thật sự chỉ nhận những vụ án kỳ lạ, khó phá, nhưng vụ án kỳ lạ gì, lại do trong cục quyết định.

Hạ Phàm đến báo danh đã hai tháng, đến nay không hề có vụ nào gọi là “Vụ án kỳ lạ khó phá”. Nói cách khác, cô đã nhàn rỗi hai tháng rồi, mà dựa theo quan sát của mình, Hạ Phàm nghĩ rất có thể bản thân cô sẽ tiếp tục nhàn rỗi thế này vô thời hạn.

Hạ Phàm chính là thiên kim của chủ tịch tập đoàn Hoa Hạ, một trong ba tập đoàn đứng đầu trong nước, từ nhỏ đã thông minh hơn người. Từ lúc bắt đầu vào cấp hai, cô đã say mê phim và tiểu thuyết trinh thám, phá án. Đến lúc lên đại học lại càng “vô phương cứu chữa”. Mặc dù Hạ Chính hy vọng cô ra nước ngoài học kinh doanh, nhưng cô lại lén lút đi đăng ký thêm chuyên ngành điều tra hình sự, một mặt muốn kết quả thi quản trị kinh doanh tốt, một mặt lại phải gặt cha mình chạy đến trường hình sự học. Cuộc sống làm lưu học sinh của Hạ Phàm rất khổ cực, nhưng cô là người có nghị lực, cuối cùng cũng học hành thành tài trở về. Trải qua một trận cách mạng gian khổ với mọi người trong nhà, cuối cùng cô cũng đạt thành ý nguyện được đến cục cảnh sát làm việc, nhưng không ngờ lại bị một người đáng bậc cha chú như vậy sắp xếp, lừa gạt khiến cô như bị bỏ rơi.

Trong Tổ Chuyên án ngoại trừ Hạ Phàm, còn có hai tổ viên nữa, một người tên là Lý Hồng Tương, thường gọi là Tiểu Lý Tử, dáng người không cao, chỉ xấp xỉ 1m6, Hạ Phàm cảm thấy mình mang giày cao gót thì cao hơn anh ta hẳn một cái đầu. Tiểu Lý Tử thân thể gầy yếu, ngoại hình nhìn qua giống một tên tiểu nhân, trộm cắp, nghe nói là bị “đào thải”, nên mới bị điều đến Tổ Chuyên án. Người còn lại là Mạc Vân, tên rất nhỏ nhẽ, cao 1m88, lưng dài vai rộng, đứng cạnh Lý Hồng Tương trông giống như anh em, người này rất thẳng tính, khối phải nói cũng là một người hay làm mếch lòng cấp trên.

Lần đầu tiên Hạ Phàm gặp bọn họ, còn tưởng những người khác trong tổ đã ra ngoài phá án, kết quả không phải như vậy. Tổ Chuyên án này thật sự chỉ có ba người. Hạ Phàm cũng không để ý, lúc đó nhiệt huyết với công việc tràn trề khiến cô mơ mộng, tự móc tiền túi ra tu sửa phòng làm việc một lượt, còn sắm sửa trang thiết bị tốt nhất cho phòng làm việc. Thế nhưng đã hơn hai tháng, ngay cả chuyện có liên quan đến vụ án cô cũng chưa được thấy qua.

Tuần trước, cuối cùng Hạ Phàm không nhịn được nữa, đến gõ cửa phòng của Cảnh Ba ngả bài, tuyên bố nếu trong vòng một tuần lễ Tổ Chuyên án không nhận được một vụ án nào có thể điều tra, cô sẽ xin điều qua Đội Điều tra Hình sự. Cảnh Ba đương nhiên không thể nào đồng ý được, thế nhưng ông đã nhận lời ông bạn Hạ Chính sẽ chiều cố Hạ Phàm, sao có thể để cô dấn thân vào nơi nguy hiểm. Vì vậy Cảnh Ba tiếp tục hứa hẹn, cuối tuần nhất định chọn một vụ án đặc biệt giao cho Tổ Chuyên án xử lý.

Hôm nay là thứ ba, ánh mặt trời buổi sáng vô cùng rạng rỡ, Hạ Phàm cầm tờ tạp chí mới, ngồi bên bệ cửa sổ lớn nhàn nhã giết thời gian. Để cô xem thử, ‘chứ’ Cảnh có thật sự đáp ứng nguyện vọng của mình hay không.

Mười giờ năm phút, cửa phòng Tổ Chuyên án bị gõ nhẹ hai cái, Cảnh Ba dẫn một người đàn ông cao lớn bước vào, người đàn ông thoát nhìn hơn 30 tuổi, cao 1m8, tóc ngắn, mắt rất sáng, thật sự rất sáng, khỏe miệng lại hơi nhếch lên, như cười như không, khiến Hạ Phàm cảm thấy anh ta rất lỗ mãng.

Cảnh Ba vào phòng bắt đầu giới thiệu, người này tên là Hàn Trạch Thành, vốn là cán bộ trẻ tuổi nhất của Tổ chức Cảnh sát Hình sự quốc tế, phá án vô số, năng lực rất cao, hiện tại đang được điều về làm tổ trưởng Tổ Chuyên án của cục điều tra. Tổ Chuyên án là tổ rất quan trọng trong cục, tất cả thành viên trong tổ đều là tinh anh, hy vọng mọi người làm thật tốt, nghiêm túc phá án. Cảnh Ba nói đi nói lại mười phút đồng hồ.

Hàn Trạch Thành nghe xong những lời này của Cảnh Ba, nở nụ cười: “Cục trưởng Cảnh, không ngờ ngài nói chuyện khéo léo như vậy. Hay là nói thẳng ra, tôi là một cảnh sát không tốt, những vụ án tôi phải điều tra, cấp trên bảo tôi làm, tôi không làm, vậy nên bị đuổi ra khỏi đội. Cục trưởng Cảnh không đành lòng để tôi lưu lạc đầu đường xó chợ, lại đúng lúc Tổ Chuyên án luôn bị ghẻ lạnh trong truyền thuyết có vụ án cần xử lý, cục trưởng Cảnh muốn tìm người giúp đỡ người mới như tiểu thư đây và hai đồng nghiệp trong tổ phá án, đỡ phải gặp những chuyện rắc rối không đáng xảy ra. Vì để cho hợp lý, ven cả đôi đường nên cho tôi làm chức tổ trưởng tạm thời.”

Anh giả vờ như không thấy bốn người còn lại đang trở mắt nhìn mình, mang mấy xấp tài liệu đang cầm trên tay ném xuống bàn, kéo cái ghế lại ngồi xuống, nói: “Đây là do tôi chọn lựa trong vô số tài liệu trong

cục, chọn vụ án đầu tiên này giao cho Tổ Chuyên án, mọi người có hứng thú thì nghiên cứu một chút, không có hứng thú trong cục cũng không sẽ quá hồi thích.” Anh nhìn Cảnh Ba chớp mắt, cười đến vô lại: “Đúng không, cục trưởng Cảnh.”

Cảnh Ba ho khan hai tiếng, nghiêm giọng nói: “Vụ án này tuy rằng gần như đã có thể kết án, nhưng vẫn còn không ít điểm đáng ngờ, mọi người nhớ nghiên cứu kỹ một chút.”

Hạ Phàm không để ý đến bọn họ, cô không chờ đợi được mang hồ sơ mở ra, cô chờ mong có vụ án đã lâu, vậy nên cô phải xem kỹ một chút.

Xem một lúc, chân mày Hạ Phàm cau lại, không nhịn được hét lên: “Quý ám? Cái gì gọi là quý ám? Đây là vụ án gì thế?”

Hàn Trạch Thành nở nụ cười, bắt chước giọng điệu của cô hỏi Cảnh Ba: “Quý ám thì nên xếp vào loại gì đây?”

Cảnh Ba trợn mắt: “Vụ án đặc biệt, vụ án vô cùng quý dị, khó phá, nếu không làm sao lại giao ọi người. Đương nhiên chuyện quý ám này chỉ là thủ đoạn bào chữa của nghi phạm, chỉ muốn cung cấp ọi người tham khảo. Liêu Tiểu Tình là người gây án, bị bắt ngay tại hiện trường xảy ra vụ án, tuy rằng phản ứng của cô ấy có chút kỳ quái, nhưng chuyện cô ấy liên tiếp đâm người bị hại 27 nhát dao là vô cùng xác thực, thủ đoạn rất tàn nhẫn, theo lời khai của nhân chứng, cô ấy xuống tay vô cùng bình tĩnh, hơn nữa Liêu Tiểu Tình cũng có động cơ gây án, cho nên vụ án này cơ bản là đã có thể kết án. Chỉ là bên trong có chút đáng ngờ không giải thích được, cho nên...”

Cảnh Ba còn chưa dứt lời, Hàn Trạch Thành liền cướp lời nói tiếp: “Cho nên giao cho Tổ Chuyên án của chúng ta “vui đùa” một chút, đúng vậy không?”

Cảnh Ba lại trừng mắt: “Nguyên nhân chính là vụ án quý dị thế này chỉ có thể giao cho Tổ Chuyên án của mọi người, mọi người phải thật cố gắng, cố lập chút thành tích.” Ông ta nói xong, bước chân nặng nề rời khỏi.

Tiểu Lý Tử và Mạc Vân đưa mắt nhìn nhau: “Bắt ngay tại trận, nhân chứng vật chứng đều có đủ, còn có động cơ gây án, cũng đã nói có thể kết án, vụ này còn có gì cần phải điều tra?”

Hạ Phàm nghiêm túc xem hồ sơ xong, ngồi suy nghĩ một lúc, ánh mắt sáng lên: “Vụ án này, quả thật cần phải điều tra.”

Cô chạy đến trước tấm bảng trắng, đem mấy tấm ảnh máu me đầm đìa kẹp trong tập hồ sơ dán lên, sau đó viết nhanh lên tấm bảng mấy dòng chữ.

Hung thủ: Liêu Tiểu Tình, 25 tuổi, chiều cao 158cm, cân nặng 42 kg. Không nghề nghiệp, mắc chứng rối loạn stress sau chấn thương*.

* Rối loạn stress sau chấn thương (hay Post Traumatic Stress Disorder- PTSD) : Triệu chứng tổn thương tâm lý sau những sự kiện chấn động mạnh mẽ (bị tấn công, bị cướp, bị cưỡng hiếp ...),

Nạn nhân: Vương Duệ, 50 tuổi, chiều cao 178cm, cân nặng 93 kg. Từng làm ột công ty bảo vệ ở cạnh đường Tiểu Nam, 7 năm trước đã thôi việc.

Nguyên nhân cái chết: Bị đâm 27 nhát dao, chết ngay tại chỗ, không còn vết thương nào khác.

Cô vừa viết, vừa nói: “Liêu Tiểu Tình 7 năm trước báo án, khai là trên đường đi học về nhà, bị cưỡng bạo ngay ở chính con hẻm trên đường Tiểu Nam này, lúc đó cô ấy chưa đầy 18 tuổi, sau khi mọi chuyện xảy ra, vì quá hoảng sợ nên chỉ biết chạy về nhà tắm rửa, đốt quần áo. Chị gái Liêu Tiểu Du sau khi về nhà phát hiện chuyện này, liền đưa cô ấy đi báo cảnh sát. Liêu Tiểu Tình nhìn thấy rõ khuôn mặt tên tội phạm, nhận ra ông ta làm bảo vệ ở gần đó, nhưng cô không biết tên của ông ta. May mà cô học vẽ, sau khi tinh thần hồi phục, cô đã vẽ phác họa lại dung mạo người đó, chính là Vương Duệ. Ngày hôm đó là ngày nghỉ của Vương Duệ, vợ Vương Duệ khẳng khẳng nói Vương Duệ luôn ở nhà, vậy nên hẳn có bằng chứng chứng tỏ mình không có mặt tại hiện trường. Ngoại trừ bản thân là nhân chứng ra, Liêu Tiểu Tình không có bất kỳ chứng cứ gì khác, vậy nên vụ án này đương nhiên không thể thành lập. Bởi vì chuyện này Liêu Tiểu Tình

bị mắc chứng rối loạn stress sau chấn thương, 1 năm sau Liêu Tiểu Du đưa cô ấy dọn đi, rời khỏi con hẻm ở đường Tiểu Nam.”

Mạc Vân gãi gãi đầu: “Động cơ gây án là để trả thù, rất có sức thuyết phục, ngay cả địa điểm cũng có ý nghĩa.”

Lý Hồng Tương cũng nói: “Cho dù 7 năm sau mới ra tay, nhưng như vậy cũng là hợp tình hợp lý, có thể giải thích được truyện trong quá khứ, không có điểm gì đáng ngờ.”

Hạ Phàm xoay người, lau sơ qua tấm bản đồ rồi mang đến, lấy ghim đánh dấu đường Tiểu Nam, lại lấy một cây ghim khác đánh dấu một điểm đường Đông Hoa – nơi hiện tại Liêu Tiểu Tình đang ở, nói: “Địa chỉ nơi Liêu Tiểu Tình ở hiện tại cách đường Tiểu Nam khoảng 20 km, lại bị mắc chứng rối loạn stress sau chấn thương, nhút nhát, rất dễ kích động, nhạy cảm, đối với địa điểm hoặc là người gây ra tổn thương đều có tâm lý phản kháng rất mạnh. Bình thường cô ấy rất ít tiếp xúc với người lạ, sẽ không tự mình ra khỏi nhà, nhưng hiện trường phát hiện ra vụ án chỉ có hai người là cô ấy và nạn nhân, sau khi Liêu Tiểu Tình bị bắt Liêu Tiểu Du mới biết cô ấy không có ở nhà. Liêu Tiểu Tình làm thế nào có thể một mình chạy đến đường Tiểu Nam, lại có chuẩn bị sẵn dao găm trong tay, đúng lúc gặp được kẻ thù là Vương Duệ, còn có thể thuận lợi giết ông ta?”

Lý Hồng Tương suy nghĩ một lúc: “Chuyện này cũng không phải không giải thích được, cô ấy có âm mưu từ trước, có thể đã mua sẵn dao găm, mỗi ngày thừa lúc không có ai ở nhà liền lẻn chạy đến đường Tiểu Nam thăm dò, xem có thể gặp được người đã từng làm hại cô ấy hay không. Ngày đó vừa vặn gặp được, vậy nên mới xuống tay.”

Thế nhưng Liêu Tiểu Tình bị bắt ngay tại chỗ, tất cả vật chứng đều hướng về phía Liêu Tiểu Tình, vụ án này đã cực kỳ sáng tỏ.

Nhưng Hạ Phàm lắc đầu, cô hưng phấn đến mức khuôn mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: “Nhưng có một điểm đáng ngờ lớn nhất, vóc dáng Liêu Tiểu Tình nhỏ bé, làm thế nào giết chết Vương Duệ?” Cô vỗ vỗ tập hồ sơ: “Trong này ghi lại rất rõ ràng, trên người Vương Duệ, ngoại trừ 27 vết thương do dao đâm, không còn vết thương nào khác. Nếu như một người bị dao găm đâm bị thương, cánh tay của ông ta, phải có vết thương do kháng cự mới đúng, thế nhưng Vương Duệ không có, hơn nữa cũng không có dấu vết bị trói. Nhìn ảnh chụp lại hiện trường vụ án cũng có thể thấy được, tay chân của ông ta đều tự do, nhưng phạm vi vết máu lại có giới hạn, chỉ có ở xung quanh xác của ông ta. Nói cách khác, Vương Duệ không chạy cũng không chống cự, lại nằm một chỗ để người khác đâm, chuyện này chẳng lẽ không kỳ quái? Còn nữa, trên người Liêu Tiểu Tình cũng không có vết thương, nếu như cô ta từng có ẩu đả với Vương Duệ, trên người cô ấy hẳn là phải để lại vết thương mới đúng.”

Cô vừa nói như vậy, Lý Hồng Tương và Mạc Vân cũng nhận ra điểm kỳ lạ. Hàn Trạch Thành vẫn mỉm cười nhìn Hạ Phàm, cô tiểu thư nhà giàu khiến cho Cục trưởng Cảnh đầu đầu này, thật đúng là rất thú vị. Cô mặc bộ đồ hàng hiệu mấy vạn, mang bông tai hột xoàn, ăn mặc thời thượng, gương mặt xinh đẹp, lại đứng trong cục cảnh sát nói chuyện án mạng kinh khủng một cách vô cùng rõ ràng.

Anh ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó nói: “Về điểm đó, cũng có một cách giải thích hợp lý.”

Hạ Phàm truy hỏi: “Là cái gì?”

“Quý ám.”

2. Chương 2

Quý ám?

Quý ám gì chứ, Hạ Phàm liếc anh ta một cái.

Lý Hồng Tương moi sợi dây chuyền Ngọc Quan Âm đeo trên cổ ra, lầm bầm A di đà phật một hồi, sau đó hỏi: “Sẽ không có quỷ thật đâu nhỉ, nếu nói vậy, làm sao điều tra được?”

“Quỷ ám sao, vậy có...có nghĩa là phải điều tra một chút xem quỷ ở đâu ra, làm sao ám người, có phải quỷ đứng sau sai khiến người hay không, động cơ của quỷ là gì, hoặc là động cơ nào khiến nó sai khiến người khác? Tóm lại không được làm cục trưởng Cảnh thất vọng, đúng không?” Hàn Trạch Thành lười biếng gác chân lên cái ghế bên cạnh, lưng ngả về phía sau, ghế dựa ở phòng làm việc này thật là thoải mái.

Hạ Phàm cau mày, rất không thích thái độ không đứng đắn của Hàn Trạch Thành. Cô khoanh hai tay lại, lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ hẳn là bị thuốc khống chế hoặc là tinh thần bị điều khiển, chúng ta có thể điều tra theo hướng này thử xem.”

Hàn Trạch Thành ung dung trả lời: “Vụ này đã xảy ra hơn hai tháng, nếu dùng thuốc thì chắc đã chuyển hóa hết rồi, thi thể Vương Duệ cũng mang đi hỏa táng rồi, tinh thần bị điều khiển lại càng khó điều tra hơn.” Hàn Trạch Thành đứng bật dậy, nhìn Lý Hồng Tương và Mạc Vân nói: “Tiểu Lý Tử, cậu và Đại Vân đi điều tra bên phía Vương Duệ một chút, xem ai có khả năng được lợi từ cái chết của Vương Duệ, ví dụ như vợ của ông ta, tình nhân, kẻ thù, vân vân. Mặt khác, điều tra một chút về kinh tế, những khoản giao dịch trong tài khoản, xem chỗ ấy có gì khác thường hay không.”

Sau đó anh lại chuyển hướng sang Hạ Phàm: “Đi thôi, người đẹp, chúng ta ra ngoài một chuyến.”

“Làm gì?”

“Đi đến trại tạm giam xem người đẹp đâm 27 nhát dao lên người kẻ thù, xem xem quỷ gì mà lợi hại đến vậy.”

Liêu Tiểu Tình đúng là một cô gái xinh đẹp, khiến cho người khác không thể nào nghĩ đến được một cô gái yếu đuối, mảnh mai thế này lại có thể giết người. Cô bị một nữ cảnh sát dẫn đi, chậm rãi bước vào phòng thẩm vấn. Hàng mi cong vút, mắt to, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mang nét u buồn của mỹ nhân thời cổ đại.

Cô ngồi xuống, lo sợ, bất lực, căng thẳng, thần kinh hoảng loạn. Liêu Tiểu Tình không nói lời nào, chỉ chăm chú nghe câu hỏi của Hạ Phàm, hỏi cô đến con hẻm ở đường Tiểu Nam bằng cách nào, dao găm ở đâu ra, giết người ra sao, sau cùng cô ấy chỉ nói một câu: “Tôi không biết, tôi không có giết người.”

Hàn Trạch Thành nhìn Liêu Tiểu Tình một lúc, rồi khỏi. Hạ Phàm ngồi lại hỏi tiếp: “Đêm đó cô đến con hẻm ở đường Tiểu Nam để làm gì?”

Tiếng trả lời của Liêu Tiểu Tình rất nhỏ: “Tôi chỉ nhớ là mình đang ngồi vẽ tranh ở nhà. Sau đó tỉnh lại, đã thấy cảnh sát dùng súng chĩa vào người của mình, bên cạnh tôi còn có một thi thể, cả người ông ta toàn là máu.”

“Cô có nhận ra người chết Vương Duệ không?”

Liêu Tiểu Tình nắm chặt nắm tay, một lúc sau mới nói: “Nhận ra.”

“Cô hận ông ta, động cơ giết người rất rõ ràng.”

“Tôi, tôi không còn nhớ đến chuyện này nữa. Bác sĩ nói, đừng nhớ nữa sẽ cảm thấy tốt hơn, tôi tốt hơn nhiều rồi, tôi không còn nhớ nữa.”

Hỏi thêm một lúc, cuối cùng Hạ Phàm vẫn không điều tra được tin tức nào hữu dụng, cô đi ra ngoài, thấy Hàn Trạch Thành đang cười đùa vui vẻ với một nữ cảnh sát. Hạ Phàm vô cùng khó chịu, người này làm việc thật là không có chút nghiêm túc nào.

Hàn Trạch Thành nhìn gương mặt khó chịu của cô, chào tạm biệt nữ cảnh sát kia một tiếng, bước về phía Hạ Phàm: “Thế nào? Có hỏi được gì không?”

Hạ Phàm tức giận: “Có phải Tổ trưởng Hàn tìm được tin tức gì có ích hay không?”

Hàn Trạch Thành nói: “Chị gái của Liêu Tiểu Tình đối xử với cô ấy rất tốt, thường xuyên đến thăm cô ấy, mang đồ cho cô ấy, còn tìm luật sư cho Liêu Tiểu Tình, xin cho cô ấy đi điều trị bệnh tình. Nhưng bởi vì tình tiết vụ án giết người này đặc biệt nghiêm trọng, cho nên không được cho phép.”

Hạ Phàm bĩu môi, mỉa mai nói: “Manh mối này rất có ích.”

Hàn Trạch Thành cười, nói: “ ‘Người đẹp thần thám’, trong hồ sơ vụ án có viết, cha mẹ của hai chị em nhà này bị tai nạn xe qua đời, em gái không nghề nghiệp, chị gái nuôi gia đình. Nhưng chị gái chỉ có bằng học nghề, hiện nay chỉ là một thư ký, nuôi thêm một cô em gái lại ở khu nhà cao cấp ở đường Đông Hoa, mời bác sĩ chuyên nghiệp, tham gia lớp học phục hồi tâm lý. Tôi đã nói chuyện với người ở đây một lúc, mỗi lần cô ấy đến đây đều ăn mặc rất sang trọng, đi xe hàng hiệu, vật dụng được mang đến đây đều không phải là thứ rẻ tiền. Còn có, luật sư cô ấy mời, giá cả cũng không phải là ít.”

“Có lẽ bạn trai cô ấy là người có tiền.”

“Có tiền, mời được người chăm sóc em gái, lại rất quan tâm cô ấy, Liêu Tiểu Du nhất định sẽ phát hiện em gái mình không có ở nhà. Chúng ta phải đi gặp cô ấy một chuyến.”

Liêu Tiểu Du cùng em gái mình rất giống nhau, nhưng lớn tuổi hơn, cô ấy 32 tuổi, gương mặt được chăm sóc tốt nên không hề có nếp nhăn nào.

Liêu Tiểu Du cảm thấy khó hiểu khi Hàn Trạch Thành và Hạ Phàm tìm đến: “Không phải đã kết án rồi sao? Tôi đã mời luật sư tốt, chuyện nên nói tôi đều đã nói với cảnh sát cả rồi. Em gái của tôi bệnh tình tái phát, lại không để cho chúng tôi đưa đi chữa trị, bây giờ còn muốn gì nữa?”

Hạ Phàm giải thích: “Bởi vì vụ án còn có một số điểm đáng ngờ, vậy nên phải tiếp tục điều tra, chúng tôi có một số vấn đề muốn hỏi lại.”

“Điểm đáng ngờ? Là điểm nào?”

Hạ Phàm liếc nhìn Hàn Trạch Thành, anh ta dường như rất có hứng thú với đồ đạc cùng cách bày trí trong gian phòng, vậy nên cô tiếp tục trả lời: “Bây giờ vẫn chưa biết hung khí em gái cô sử dụng từ đâu mà có, còn có, cô ấy làm sao tìm được Vương Duệ?”

Liêu Tiểu Du thở dài: “Những chuyện này tôi thực sự không giúp được gì, chỉ trách tôi chăm sóc em ấy không tốt. Hôm đó tôi không có ở nhà, cũng không biết Tiểu Tình ra khỏi nhà lúc nào. Đến lúc tôi trở về đã phát hiện Tiểu Tình không còn ở nhà nữa, lúc này mới cuống cuống lên, em ấy chưa bao giờ tự mình rời khỏi nhà. Khuya hôm đó nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, mới biết đã xảy ra chuyện đáng sợ đến vậy. Tiểu Tình trước giờ rất hiểu chuyện, em ấy chỉ bị bệnh nhẹ, nhưng em ấy chưa bao giờ làm chuyện gì bạo lực, càng không thể nào giết người được, chuyện này thật sự quá khủng khiếp.” Liêu Tiểu Du vừa nói, hai mắt ngấn lệ: “Không ngờ trong lòng Tiểu Tình vẫn chưa quên được ác mộng bảy năm trước, tôi cứ cho rằng em ấy đã vượt qua rồi, bác sĩ cũng nói em ấy tốt hơn nhiều rồi, em ấy gần như giống một người bình thường, chỉ có chút nhút nhát, hướng nội, ít nói. Đến bây giờ tôi cũng không thể nào tin được, vậy mà tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra.”

“Cô Liêu, bình thường lúc cô đi làm, ai đến chăm sóc Tiểu Tình?”

“Những việc này tôi đều đã nói với cảnh sát, lúc trước có thuê một cô giúp việc, ở tại đây, nếu tôi không có ở nhà, cô giúp việc sẽ ở cùng với Tiểu Tình. Mấy năm trước tinh thần Tiểu Tình có vấn đề, cần phải có người ở cùng. Mấy năm gần đây tôi thường dẫn Tiểu Tình đi điều trị tâm lý, em ấy đã hồi phục rất nhiều, hai năm nay không cần phải đi điều trị định kỳ nữa, chỉ cần vài tháng đi kiểm tra lại một lần là được rồi. Bây giờ Tiểu Tình có thể tự chăm sóc bản thân, em ấy cũng không có ra ngoài, vậy nên năm nay giúp việc đã xin nghỉ về quê với gia đình, tôi cũng không mời người khác nữa.”

“Trước lúc xảy ra vụ án, lần cuối cùng cô nhìn thấy Liêu Tiểu Tình là lúc nào, cô ấy đang làm gì?”

“À, chính là ngày xảy ra vụ án, ngày 17 tháng 5, ngày đó tôi nhớ rõ là chủ nhật, khoảng 5 giờ chiều, tôi làm cơm cho Tiểu Tình xong, em ấy trở về phòng vẽ tranh, tôi chào tạm biệt, sau đó ra ngoài. Trông Tiểu Tình khi đó rất bình thường.”

“Trước khi xảy ra vụ án một khoảng thời gian thì thế nào, Tiểu Tình có gì ... tinh thần không ổn định, ví dụ như bị gì đó đả kích, hay là có nhìn thấy thứ gì kỳ lạ, hoặc trong bảy năm qua, cô ấy có từng gặp lại nạn nhân.”

Liêu Tiểu Du lắc đầu: “Không có, hai năm qua Tiểu Tình hồi phục rất tốt. Chưa từng gặp lại người tên Vương Duệ đó, cho đến khi chuyện này xảy ra.”

Hạ Phàm có chút nản lòng, câu trả lời này của Liêu Tiểu Du không có sơ hở nào, giống như trong hồ sơ đã ghi lại, dường như tất cả chân tướng sự việc chỉ có Liêu Tiểu Tình mới biết được, nhưng Liêu Tiểu Tình khẳng khái nói không nhớ. Chứng cứ vô cùng xác thực, bắt ngay tại chỗ, vậy nên đây là một vụ án thật sự không có gì cần phải điều tra lại?

Hàn Trạch Thành hình như đã quan sát căn hộ xong, vừa mượn WC một lúc. Lúc này đột nhiên Hàn Trạch Thành hỏi: “Cô Liêu, nhà này chỉ có hai chị em cô thôi sao? Có còn người thân nào khác không?”

“Không có, cha mẹ tôi 10 năm trước đã bị tai nạn xe qua đời rồi.”

“Một mình cô chăm sóc em gái, thật là cực khổ. Nhà ở đây bao nhiêu tiền một căn?”

Liêu Tiểu Du sửng sốt, cô lấy lại phản ứng rất nhanh, có chút đề phòng nói: “Không thuận lợi lắm, lúc cha mẹ qua đời, có để lại cho chị em chúng tôi một số tiền.”

Hàn Trạch Thành cười cười lại hỏi mấy người có liên quan đến bệnh tình của Liêu Tiểu Tình, lại xin số điện thoại của bác sĩ điều trị cho cô ấy, sau đó cùng Hạ Phàm chào tạm biệt rồi rời khỏi. Liêu Tiểu Du tiễn bọn họ ra đến cửa, Hàn Trạch Thành lại đột nhiên hỏi: “Cô Liêu, sau khi Vương Duệ chết, người nhà của ông ta có đến tìm cô không? Hay là tìm luật sư hoặc tìm cách để kiện gia đình các cô?”

Liêu Tiểu Du ngẩn người, rất nhanh lắc đầu: “Không có, tất cả mọi chuyện tôi đều ủy thác cho luật sư, tôi không hề nghe anh ta nhắc đến chuyện như vậy.”

Hàn Trạch Thành gật đầu, cùng Hạ Phàm bước vào trong xe.

“Đội trưởng Hàn nhìn ra được gì rồi?”

“Cô gái này là tình nhân, hẳn là phải điều tra một chút xem kim chủ của cô ấy là ai?”

“Làm sao anh biết được cô ấy là tình nhân, mà không phải là người yêu bình thường?”

“Cô ấy không đề cập một chữ nào đến bạn trai của mình, ảnh chụp trong phòng trưng bày cũng không có ảnh chụp chung với bạn trai, nhưng trong phòng WC lại có máy cạo râu, trong tủ đựng giày cũng có một đôi dép lê của đàn ông. Tôi nhắc đến chuyện này, cô ấy có chút thiếu tự nhiên, lại nhấn mạnh chuyện cha mẹ để lại tiền, điều này cho thấy cô ấy có chuyện muốn che giấu.”

Hai người trở về cục cảnh sát, phát hiện Lý Hồng Tương và Mạc Vân ở bên kia có tin tức tốt bất ngờ.

Hóa ra vợ của Vương Duệ là Phan Ly một tuần sau khi Vương Duệ chết, nhận được 300 vạn tiền bảo hiểm từ cái chết của chồng mình. Một chuyện hay ho nữa là, lúc bà ta đi nhận tiền bảo hiểm, tài khoản của Phan Ly bị thiếu mất 1 vạn, được gửi vào tài khoản của một người tên Phùng Chính Dương. Mà người tên Phùng Chính Dương này, là một nhà tâm linh. Thật ra mà nói, theo cách nói thông thường hay gọi là “Đại tiên”, chính xác hơn là một thầy tướng số, tiêu tai, gọi hồn.

Tin tức này khiến Hạ Phàm tinh thần phấn chấn: “Quá tuyệt vời, nói như vậy, rất có thể là Phan Ly vì tiền giết chồng, mua chuộc Phùng Chính Dương, nhúng tay vào khiến Vương Duệ bị Liêu Tiểu Tình giết. Như vậy sẽ có bằng chứng, có hung thủ, tiền trong két bảo hiểm chắc chắn sẽ thuộc về Phan Ly.” Cô càng nghĩ càng háng hái, đem mấy điểm mấu chốt viết lên tấm bảng.

“Nghe rất hợp tình hợp lý, nhưng mà còn phải tìm ra chứng cứ chứng minh Phan Ly và Phùng Chính Dương đã ra tay điều khiển Liêu Tiểu Tình và Vương Duệ, dẫn đến xảy ra án mạng. Mặt khác, vì sao chọn trúng Liêu Tiểu Tình? Mặc dù có vụ án bảy năm trước làm nền, thoát nhìn động cơ gây án có độ tin cậy rất cao, nhưng làm như vậy rất phiền phức, thao tác rất phức tạp, phức tạp sẽ dễ mắc sai lầm. Bọn họ tùy tiện tìm một tên cướp dựng cảnh cướp giết sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn dẫn đến xảy ra án mạng sẽ đơn giản hơn.”

Hàn Trạch Thành nói: “Tiểu Lý Tử, Đại Vân, các cậu đi theo dõi Phan Ly, điều tra khoảng thời gian trước, ngày 17 tháng 5, bà ta làm gì? Còn có, ngoại trừ Phùng Chính Dương, xem bà ta có còn tiếp xúc với người nào khác khả nghi hay không.”

Anh đi đến tấm bảng trắng, vẽ một đường nối giữa tên Phan Ly và Liêu Tiểu Tình, trên đường nối ghi một dấu chấm hỏi: “Nếu như chủ mưu là Phan Ly, tại sao lại chọn Liêu Tiểu Tình? Làm cách nào tách Liêu Tiểu Du ra để không chế cô ấy? Tôi sẽ đi điều tra Liêu Tiểu Du một lần nữa.”

Hạ Phàm đứng bên cạnh nói: “Tôi đi điều tra Phùng Chính Dương.”

“Tất nhiên, chuyện điều tra vị “Đại tiên” này, trừ cô ra đâu còn ai khác?”

“Tại sao?”

“Làm nghề “Đại tiên” này, thích nhất là người có tiền.”

3. Chương 3

Ngày thứ hai, Hạ Phàm từ chiếc Audi S8 bước xuống, nhìn thấy Hàn Trạch Thành ngồi đợi trong quán cà phê, cười huyết sáo một tiếng. Hạ Phàm cấp tốc dừng xe lại, tiếp tục vẫy tay với Hàn Trạch Thành, sau đó chuyển ra phía sau ngồi.

Hàn Trạch Thành lên xe, hỏi: “Tôi còn nghĩ hôm nay mình sẽ được đóng vai bạn trai của cô chứ, bản thân lại còn ăn mặc đẹp thế này để phối hợp với cô.”

Hạ Phàm không nể nang nói: “Tài xế ở nhà tôi đi làm ăn mặc cũng không tệ như anh bây giờ.”

Hàn Trạch Thành vui vẻ: “Cô thật thẳng thắn.”

“Cũng thường thôi.” Hạ Phàm ung dung đáp.

“Cô nghĩ ra chuyện gì rồi?” Hàn Trạch Thành bắt đầu cùng Hạ Phàm bàn kế hoạch.

“Ăn oán hào môn kinh điển.”

Hai người thuận lợi đến dưới lầu phòng làm việc của Phùng Chính Dương. Đây thật ra là một chung cư cũ, mấy cụ già đang ngồi dưới bóng cây chơi cờ, phía dưới tầng trệt là một cửa hàng tạp hóa nhỏ, có vài người đang đứng trong cửa hàng mua nước uống, nói chuyện phiếm.

Hàn Trạch Thành làm lái xe kiêm thêm vệ sĩ, giúp cô chủ mở cửa xe, đưa cô lên lầu. Bước vào chung cư, anh ghé sát vào tai Hạ Phàm thấp giọng nói: “Chung cư này có linh khí, tôi cũng bị lây nhiễm rồi. Tôi thấy “thầy” Phùng hẳn đã đoán được chúng ta đến đây, ông ta sẽ nhiệt tình bắt chuyện với cô, ông ta còn biết chúng ta bề ngoài là chủ tớ nhưng thực chất là người yêu của nhau.”

Chưa kịp nói xong thì đã đến tầng 5 rồi, Hàn Trạch Thành không cho Hạ Phàm có cơ hội mở miệng, anh kéo tay cô, giọng nói vừa đủ nghe: “Đừng khẩn trương, tôi sẽ giúp cô.” Vừa nói xong, sau đó đưa tay véo má cô một cái vô cùng thân thiết.

Hạ Phàm còn chưa kịp có phản ứng, cửa đã mở. Một thanh niên đứng ở cửa, hỏi: “Hai vị đến đây tìm thầy Phùng sao? Thầy đoán sẽ có khách đến, bảo tôi ra đón mọi người.”

Hạ Phàm và Hàn Trạch Thành liếc mắt nhìn nhau, bước vào. Người thanh niên đó đi vào bên trong một gian phòng nói một tiếng: “Thưa thầy, khách của người đến rồi, đúng là một đôi nam nữ.”

“Còn trẻ phải không?” Bên trong truyền đến giọng nói trầm ổn của một người đàn ông, không nhìn cũng đoán được chuẩn như vậy, thật sự có vài phần khí chất “đại tiên”.

“Đúng ạ.” Người thanh niên tỏ ra rất cung kính.

“Tốt lắm, mời bọn họ vào đi.”

Người thanh niên nhận được lệnh, đưa tay ý mời Hạ Phàm và Hàn Trạch Thành vào. Hạ Phàm nhìn Hàn Trạch Thành, bỗng chốc hiểu ra lời nói trong mắt anh, liền nói: “Em vào một mình, anh ở bên ngoài chờ em.”

Quả nhiên Hàn Trạch Thành trả lời rất thoải mái: “Được.”

Hạ Phàm vào phòng trong, thấy một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, mặc trường bào. Cô mở miệng bắt chuyện: “Thầy Phùng đúng không?”

Phùng Chính Dương gật đầu, chỉ tay vào cái ghế ý bảo cô ngồi, nói: “Cô đến đây, chắc hẳn là vì tiền tài cùng với tình duyên.”

Hạ Phàm cười: “Thầy đúng là sáng suốt, vậy nên sống chết tôi cũng phải đến đây một lần.”

“Cô đây trời sinh có tướng phú quý, nhất định là sinh ra trong gia đình giàu có, khỏe mắt của cô có hỉ ẩn, tình yêu cũng rất ngọt ngào, nhưng ẩn không sâu, đường vận lại ngắn, hẳn là đường tình duyên không được thuận lợi. Ngoài ra ẩn đường sáng sủa, vận mệnh không âu lo, nhưng trên trán có một đường màu đen mờ mờ, chứng tỏ gần đây vận khí của cô không được tốt lắm, nhất định có liên quan đến tiền bạc.”

“Ánh mắt của thầy quả nhiên thông tuệ. Những thứ này đều đúng cả, xin thầy chỉ điểm rõ ràng hơn một chút.”

“Ngày tháng năm sinh của cô là bao nhiêu?”

Hạ Phàm nói một con số, tiếp tục nhìn Phùng Chính Dương bấm ngón tay tính toán, sau đó cầm cây bút lông viết lên trang giấy cái gì đó. Một lát sau, Phùng Chính Dương để cây bút xuống, nói: “Tôi sẽ nói về chuyện tình duyên của cô trước, tình yêu của cô là tình yêu chủ tớ, vô cùng trở ngại. Muốn trở thành người một nhà, e là không dễ. Mệnh số của bạn trai cô gặp khá nhiều khó khăn, trắc trở, chắc là làm nghề chuyên chở, tài xế, bảo vệ gì đó. Tôi nói có sai không?”

Về mặt Hạ Phàm kinh ngạc, liên tục nói đúng, trong lòng lại nghĩ Hàn Trạch Thành thật là cái gì nói cũng đúng.

Phùng Chính Dương nói tiếp: “Hai người là chủ tớ yêu nhau, cho nên áp lực từ phía gia đình rất lớn, cô nên đề phòng ánh mắt của những người này, mà lúc này cô nói chuyện tiền bạc trong nhà cũng có tranh chấp.” Ông ta nói đến đây, ngừng lại, ngừng một lúc lâu, chậm rãi hỏi: “Gần đây có xảy ra chuyện gì lạ không?”

Hạ Phàm liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, thầy nói quá đúng. Trong nhà của tôi còn có một anh trai, nhưng cha thương tôi nhiều hơn, vốn đã chia xong tài sản, di chúc cũng lập rồi. Lúc tôi quen người bạn trai này, anh ta liền chạy đến trước mặt cha tôi “châm ngòi thổi gió”. Chuyện như vậy vốn chẳng có gì phải ngạc nhiên, cũng không cần phải tìm đến thầy, nhưng mà gần đây lúc nào tôi cũng cảm thấy mơ mơ màng màng, có đôi khi giống như đang làm chuyện gì đó, nhưng đến lúc tỉnh lại, lại thấy mình ở một nơi khác. Ví dụ như có một lần tôi nhớ rõ ràng là mình đang ở trong phòng ngủ, đến lúc tôi tỉnh lại, phát hiện mình đang đứng ở phòng bếp, bình gas đang mở. Còn một chuyện nữa, rõ ràng tôi đang xem ti vi, nhưng lúc tỉnh lại lại phát hiện mình đang ở trong phòng tắm cầm máy cạo râu, những chuyện xảy ra trong thời gian đó, tôi hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào.” Giọng nói của Hạ Phàm để lộ ra vẻ lo sợ, nói với Phùng Chính Dương: “Thầy Phùng, tôi sợ do anh trai tôi tìm người làm phép, dùng ma thuật điều khiển hành động của tôi, khiến tôi tìm mọi cách để tự sát. Bạn tôi nói thầy rất tài giỏi, giới thiệu bảo tôi đến tìm thầy, thầy nhất định phải giúp tôi, chi phí tôi chịu hết, bao nhiêu tôi cũng chấp nhận.”

Phùng Chính Dương bấm ngón tay tính toán một chút, ra vẻ nghiêm túc nhìn dáng vẻ của Hạ Phàm, nói với cô: “Sợ là thật sự do ma quỷ làm loạn, cô nhắc đến chuyện này, đúng thật là bị quỷ ám rồi. Muốn tiêu trừ triệt để, phải lập đàn làm phép, chuyện này không thể kéo dài, để lâu sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Phùng Chính Dương nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần chuyện quỷ ám, phải nhanh chóng lập đàn làm phép.

Hạ Phàm giả vờ để lộ ra bộ dạng sợ hãi, yêu cầu đêm nay làm phép ngay. Về mặt Phùng Chính Dương có chút chần chừ: “Làm phép này rất hao tổn nguyên khí, vốn cần phải cúng bầy bầy bốn mươi chín ngày mới đúng đạo, nhưng mà chuyện của cô đây quá nghiêm trọng, tôi sẽ thử một phen, đêm nay thì đêm nay vậy.”

Hạ Phàm nhướn miệng cười, nói chuyện sắp xếp lập đàn làm phép với Phùng Chính Dương một lúc, lại hỏi chi phí là bao nhiêu, Phùng Chính Dương nói tiền công đức bao nhiêu cũng được, nhưng thành ý càng nhiều thì công đức càng lớn. Trong lòng Hạ Phàm khinh bỉ, nhưng nét mặt lại bày ra vẻ kính trọng, cho tiền không ít.

Phùng Chính Dương cảm ơn, sau đó mời Hạ Phàm đến phòng khách nộp tiền công đức, ghi lại phương thức liên lạc, nói sau khi chuẩn bị xong mọi thứ sẽ điện thoại cho cô. Hạ Phàm đứng dậy bước hai bước, lại quay đầu lại nói: “Thầy Phùng, anh trai tôi đối xử với tôi như vậy, tôi thật sự nuốt không trôi cục tức này, không biết thầy có thể giúp tôi một chuyện được không?”

“Cứ nói.”

“Tôi muốn gây ông đập lưng ông, tôi không độc ác như anh ta, tôi muốn thầy cũng làm phép sai một tên tiểu quỷ ám lên người anh ta, khiến anh ta không phóng đảng với phụ nữ được nữa, để chị dâu của tôi bắt gian tại giường. Không biết thầy có làm được không?”

“Chuyện này, làm phép sai khiến ma quỷ thì không có vấn đề gì, nhưng làm chuyện như vậy thật sự...” Phùng Chính Dương có chút khó xử.

Hạ Phàm xúc động nắm tay ông ta: “Thầy Phùng, thầy nhất định phải giúp tôi. Chỉ là khiến anh ta bị bắt gian thôi, dạy dỗ lại một chút, không làm chuyện gì thất đức, còn hơn chuyện anh ta đã làm với tôi, xem như cho anh ta biết “núi cao còn có núi cao hơn”. Nếu không cho anh ta một bài học, sau này tôi làm sao còn có chỗ đứng trong nhà được nữa.”

Phùng Chính Dương còn đang do dự, Hạ Phàm nói tiếp: “Thầy Phùng, giúp tôi việc này, tôi cho thầy mười vạn. Bên cạnh tôi còn rất nhiều chị em bạn bè như vậy, mỗi nhà đều có chuyện phiền muộn riêng, xem như thầy với tôi làm một cuộc trao đổi, tôi giúp thầy ăn nên làm ra, sau này còn lo gì chuyện tiền tài rộng mở?”

Sau cùng Phùng Chính Dương gật đầu, cứ tiếp tục như vậy, tiếp tục dặn dò một lúc. Hạ Phàm hỏi đến hiệu quả, Phùng Chính Dương lại nói chuyện sắp xếp làm phép cho quỷ ám lên người, khống chế hành vi của người đó, mất đi ký ức, sẽ không lưu lại bất cứ manh mối hay vết tích nào, có tra hỏi cũng không tra ra được.

Hạ Phàm hài lòng, đến phòng khách ghi lại cách liên lạc, trả trước 5 nghìn đồng, nhận một tờ biên lai, sau đó lại muốn gửi tiền qua tài khoản ngân hàng. Cô nói là để tránh tai mắt, cô sẽ không đến nữa, sau khi chuyện này thành công sẽ chuyển tiền vào tài khoản. Phùng Chính Dương nhanh chóng ghi số tài khoản cho cô, Hạ Phàm và Hàn Trạch Thành chào tạm biệt rồi ra về.

Trong cục cảnh sát, bốn người trong tổ chuyên án mang băng ghi âm mà Hạ Phàm thu được tại nhà Phùng Chính Dương nghe lại một lần, Hàn Trạch Thành vuốt cằm: “Anh cô nghe xong những chuyện này hẳn là sẽ đau lòng lắm?”

Hạ Phàm lườm anh ta một cái: “Xong rồi đó. Anh kể lại một chút xem, làm sao anh biết được kẻ lừa đảo đó biết chúng ta đến, còn hiểu lầm quan hệ của hai người chúng ta.”

Hàn Trạch Thành nói: “Chúng ta đến đó bằng chiếc xe cao cấp như vậy làm cho người khác chú ý, nhất định là một con cá béo bở. Cửa hàng tạp hóa dưới lầu hẳn là nơi tiếp tay ông ta lừa đảo, tôi thấy lúc chúng ta xuống xe đi về phía cầu thang, ông chủ cứ nhìn chăm chăm vào chúng ta, ông ta còn gọi điện thoại, chắc là đem tình hình của chúng ta báo lại cho Phùng Chính Dương. Lúc ở đó tôi giả vờ như là tài xế của cô, nhưng lúc lên lầu, tôi phát hiện trong hành lang có một lỗ camera, vậy nên tôi cố tình tỏ ra thân thiết. Ông ta dựa vào những gì đã quan sát được để bày trò, hết lần này đến lần khác lừa đảo các thiện nam tín nữ. Quả nhiên tôi chỉ thử một lần, ông ta liền hiện nguyên hình.”

“Sếp, tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?” Tiểu Lý Tử rất hưng phấn, nghĩ vụ án này rất thú vị. Hạ Phàm lấy được số tài khoản ngân hàng đi đối chứng, đúng là Phan Ly gửi tiền cho ông ta. Tên lừa đảo đó, chẳng lẽ thật sự có cách sai khiến cho quỷ ám vào người?

“Đưa tên lừa đảo đó về, Phan Ly sẽ không thể nào đưa không số tiền đó cho Phùng Chính Dương. Đưa thêm Phan Ly về điều tra, tách hai người đó ra thẩm vấn riêng.”

Hạ Phàm nghe xong, tiếp lời nói: “Tìm một bộ quần áo nam, đưa cho tên lừa đảo đó, nói là tôi chuẩn bị cho ông ta. Tiểu Lý Tử, cậu quan sát cách ông ta làm phép, nói tôi bảo cậu nói: làm chuyện của anh tôi trước, sau đó đưa ông ta đến nhà của tôi đuổi quỷ. Ông ta vừa làm phép thì bắt ngay tại chỗ, nhân chứng vật chứng đều có đủ, trực tiếp áp giải ông ta đến cục cảnh sát.”

Mạc Vân vừa nghe xong, hăng hái: “Vây lần này tôi làm tài xế cho, chiếc xe đó, tôi cũng muốn lái thử một lần.”

“Không được.” Hàn Trạch Thành bực bội nói: “Cô chủ nói, tài xế nhà cô ấy mặc đồ còn đẹp hơn tôi.”

Hạ Phàm đá anh một cái, tuy rằng biết nhau chưa lâu, nhưng hai ngày nay hợp tác, cô và mọi người trong tổ cũng khá ăn ý với nhau.

Hàn Trạch Thành cười né tránh, nói với Hạ Phàm: “Chúng ta đi gặp bác sĩ điều trị chính cho Liêu Tiểu Tình, bất luận bọn họ có liên quan gì đến vụ án, liên quan đến Liêu Tiểu Tình, nếu như có một số việc chị cô ấy không biết, xem thử xem bác sĩ tâm lý có thể cho chúng ta chút ý kiến nào không?”

4. Chương 4

Bác sĩ điều trị chính cho Liêu Tiểu Tình họ Trình, là một phụ nữ trung niên rất hòa nhã thân thiện. Bác sĩ Trình nghe xong mục đích của Hạ Phàm và Hàn Trạch Thành đến đây, tích cực hợp tác kể lại chuyện bệnh tình của Liêu Tiểu Tình.

“Tiểu Tình là một cô gái rất thông minh, cũng rất đáng thương, nhưng bệnh của cô ấy được điều trị rất tốt, nhất là hai năm gần đây, sinh hoạt đã gần như giống với một người bình thường. Cứ mỗi ba tháng cô ấy sẽ quay lại đây kiểm tra một lần.”

“Có khi nào do bệnh khiến cô ấy mang khuynh hướng bạo lực tìm ẩn hay không, bị chút kích thích sau đó phát bệnh trở lại?”

“Không có, trường hợp của cô ấy, có xu hướng tự tổn thương mình khá lớn. Mấy năm đầu, có ba lần chúng tôi thậm chí phải dùng biện pháp cưỡng chế để điều trị, bởi vì cô ấy có khuynh hướng tự sát. Sau này có chuyển biến tốt hơn, 7 năm tiến hành điều trị, tốc độ hồi phục của cô ấy thật đáng kinh ngạc. Tôi nghĩ tình yêu có ảnh hưởng tích cực đến tinh thần điều trị của cô ấy.”

“Tình yêu?” Tay Hàn Trạch Thành ngừng lật tập tranh của Liêu Tiểu Tình, cùng Hạ Phàm liếc mắt nhìn nhau.

“Bạn trai của cô ấy là ai?” Liêu Tiểu Tình không có tiếp xúc với người lạ, bạn trai ở đâu ra? Hơn nữa Liêu Tiểu Du cũng không hề nhắc đến chuyện này, em gái mình có tình yêu rồi, chị gái lại không biết sao?

Bác sĩ Trình nói: “Cô ấy vẫn không chịu nói bạn trai mình là ai, nhưng Tiểu Tình nói mình đang yêu. Tiểu Tình có kể cho tôi nghe một chút về người yêu của mình, ví dụ như người đàn ông kia đưa cô ấy đi ăn cái gì, dẫn cô ấy đi hóng gió ở đâu, còn cùng cô ấy xem TV, mua cho cô ấy mấy tập tranh vân vân. Tiểu Tình nói rất nhiều, nhưng cô ấy không nói người đó là ai, cũng chưa bao giờ vẽ ra hình dáng của anh ta, cô ấy nói đó là bí mật. Nếu thời gian chưa đến, cô ấy nói ra, sẽ xảy ra chuyện không hay. Cũng bắt đầu từ lúc đó, những bức tranh cô ấy vẽ trong quá trình trị liệu, màu sắc tươi sáng, cảnh trong tranh sáng sủa hơn rất nhiều.” Bác sĩ Trình chỉ vào tập tranh trên bàn, chỉ cuốn thứ ba từ dưới lên.

Hàn Trạch Thành rút tập tranh ra, lật cẩn thận, thật sự rất khác so với tập tranh anh vừa xem, trong tranh có hoa, có cây, có một đôi nam nữ đứng nắm tay nhau, có ôm, hoặc là cười ngượng, hoặc ngồi cùng với nhau, nhưng người đàn ông kia chỉ có bóng lưng hoặc gò má, không có gương mặt.

“Bác sĩ Trình, Tiểu Tình tới đây trị liệu lâu như vậy, có người đàn ông nào đến đưa rước cô ấy hay không?”

“Không có, tôi chưa nhìn thấy bao giờ.”

“Chị gái của cô ấy có biết chuyện này không?”

“Biết, tôi đã nói chuyện này với Tiểu Du. Vừa nói xong cô ấy tỏ ra rất ngạc nhiên, Tiểu Du nói sẽ thử nói chuyện với Tiểu Tình. Sau này tôi hỏi lại, Tiểu Du tỏ ra không vui khi tôi nhắc đến chuyện này, một mực nói em gái của mình không có bạn trai.” Bác sĩ Trình cũng có chút hoang mang: “Đến bây giờ tôi vẫn không

hiếu, rốt cuộc Tiểu Tình và bạn trai cô ấy đã xảy ra chuyện gì, hay là Tiểu Du không thích bạn trai của em gái mình, không đồng ý cho bọn họ quen nhau. Nhưng Tiểu Tình đã nhiều lần nói với tôi, người đàn ông đó đã nói với cô ấy, chờ đến năm 2011 sẽ cưới cô ấy, cô vì chuyện này nên rất vui vẻ, còn nói đến lúc đó cô có thể nói ra bạn trai của mình là ai, muốn dẫn anh ta tới gặp tôi.”

Hàn Trạch Thành lật tập tranh, đột nhiên hỏi: ” Bác sĩ Trình, cô có biết con số 27 đối với Tiểu Tình có ý nghĩa gì không?”

Bác sĩ Trình nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Tiểu Tình không có nói với tôi chuyện gì đặc biệt liên quan đến mấy con số, cũng không nhắc gì đến con số 27.”

Hạ Phàm bước đến, thấp giọng hỏi Hàn Trạch Thành: “Sao thế?”

Hàn Trạch Thành chỉ vào một bức tranh trong tập tranh: “Trong mỗi bức tranh, đều có một hình ảnh liên quan đến con số 27, ví dụ như hoa, có 27 đóa, mây ở chỗ này, có 27 đám, bức tranh này hai người bọn họ ngồi trên xe, nhìn hai hàng cây và bóng người trên đường, đều là 27.”

Bác sĩ Trình nghe xong, đưa tay cầm một bức tranh: “Trước đây tôi không chú ý đến những cảnh vật liên quan đến con số, chỉ nhìn chủ thể bức vẽ.”

“Vậy bây giờ nhìn những bức tranh này một lần nữa, có thể nhìn ra được ý nghĩa gì đặc biệt của con số 27 không?”

“Những bức tranh này đều là bày tỏ tình cảm trong lòng.” Bác sĩ Trình mang mấy tập tranh lúc đầu Liêu Tiểu Tình vẽ, lật một trang: “Nhìn xem, những bức tranh lúc đầu cô ấy vẽ không có. Bây giờ tôi không thể nói chính xác con số 27 có ý nghĩa gì, có thể nó đối với Tiểu Tình có một vài kỷ niệm đặc biệt nào đó, cũng có thể lúc cô ấy đang làm việc gì đó tình cờ bắt gặp con số này, sau đó ép buộc bản thân ghi nhớ con số này, khi bắt gặp những chuyện tương đồng sẽ thể hiện ra. Bây giờ chỉ có thể nói, con số 27 này khiến cô ấy nhớ đến những chuyện vui vẻ.”

Chuyện vui vẻ? Hạ Phàm nghĩ đến mà sống lưng lạnh toát, đâm liên tục 27 nhát dao làm sao có thể liên tưởng đến chuyện vui vẻ được chứ.

Hàn Trạch Thành lại hỏi thêm mấy câu hỏi, sau đó đem tập tranh trả về chỗ cũ. Bên cạnh tập tranh có một khung ảnh, là ảnh tốt nghiệp, Hàn Trạch Thành cười cười: “Bác sĩ Trình lúc còn trẻ là một cô bé mập mạp sao?”

Bác sĩ Trình nở nụ cười: “Cảnh sát Hàn thật tinh mắt, dáng vẻ của tôi đã thay đổi rất nhiều, vậy mà anh vừa nhìn đã nhận ra. Đó là ảnh chúng tôi khi tốt nghiệp, đã nhiều năm như vậy rồi.”

“Bác sĩ Trình, tôi còn có một câu hỏi nữa.” Hàn Trạch Thành đặt khung ảnh xuống, hỏi: “Nếu như dùng thuật thôi miên, có thể khống chế hành động của một người hay không, khiến cho cô ấy không hề hay biết, nghe theo mệnh lệnh mà làm việc, sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ bất kỳ chuyện gì?”

Bác sĩ Trình đang ngồi, kích động đứng lên: “Cảnh sát Hàn, giải thích theo khoa học, chuyện này có thể làm được, nhưng người làm được chuyện này phải có trình độ rất cao, hơn nữa, người bị thôi miên phải trong trạng thái thả lỏng, không có phòng bị, mới thành công được. Kiểu thôi miên này có tính mạo hiểm rất cao, không khuyến khích sử dụng. Nhưng dựa theo vụ án của Tiểu Tình, chuyện anh vừa nói, sẽ làm tôi nghĩ bản thân mình đang bị tình nghi. Tiểu Tình đối với người khác rất đề phòng, không thể dễ dàng thôi miên cô ấy được. Vậy nên, tôi trở thành nghi phạm sao?”

Hàn Trạch Thành cười cười: “Nếu bác sĩ Trình nói như vậy, tôi có thể hỏi thêm bác sĩ một câu không, đêm 17 tháng 5, bác sĩ ở đâu?”

Bác sĩ Trình ngẩng mặt lên: “Hôm đó là chủ nhật, tôi ở nhà nghỉ ngơi.”

“Đã lâu như vậy, bác sĩ Trình có thể lập tức nhớ ra hôm đó là chủ nhật, trí nhớ thật không tệ.”

“Cảnh sát Hàn, tôi biết Tiểu Tình xảy ra chuyện, dĩ nhiên đối với chuyện ngày đó có chút lưu ý, nhớ rõ hôm đó là chủ nhật cũng không có gì là lạ. Tôi còn nhiều việc, không thể tiếp tục nói chuyện với hai người, mời về cho.”

Hạ Phàm và Hàn Trạch Thành có chút chán nản cùng nhau bị “Mời” về, sau khi trở về xe, Hạ Phàm nhin không được oán trách anh: “Nếu anh nghi ngờ vị bác sĩ kia, anh cũng đừng nên mất bình tĩnh làm càn như vậy chứ, như vậy sẽ “đả thảo kinh xà”, có đầu mối cũng không điều tra được.”

Hàn Trạch Thành nói: “Là cô ta phản ứng quá mức, người như vậy, nếu thật có gì khác thường, phải thử cô ấy một chút, sau này cô ta mới tự mình từ trong động bò ra ngoài. Bây giờ...ít ra...chúng ta biết, số 27 này, rất có khả năng không phải là trùng hợp, còn nữa, ngoại trừ quỷ ám, không phải chúng ta đối với hành vi của Liêu Tiểu Tình sẽ không có giải thích nào hợp lý sao?”

Anh khởi động xe, nói: “Cô đi tìm Liêu Tiểu Du và Liêu Tiểu Tình, điều tra người đàn ông bí ẩn kia, còn ý nghĩa của con số 27 nữa. Tôi đi điều tra vị bác sĩ kia, xem cô ấy và Phan Lỵ có quan hệ gì.”

Hạ Phàm nhận lệnh, đến trại tạm giam một chuyến, Liêu Tiểu Tình vẫn còn dáng vẻ đó, hình như tinh thần tệ hơn một chút. Giống như lần trước, Hạ Phàm không hỏi được gì, lần này Liêu Tiểu Tình không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô, bạn trai, số 27, cô ấy hoàn toàn không hề mở miệng, một chữ cũng không nói. Nhưng hai chuyện này hình như gợi cho cô ấy nhớ đến những chuyện vui vẻ, cô cúi đầu chìm trong thế giới của riêng mình, cười một cái, rồi lại rơi lệ.

Hạ Phàm đến tìm quản giáo, hỏi xem bác sĩ có thường đến thăm Liêu Tiểu Tình hay không, đáp án là không có, ngoại trừ chị gái của cô ấy, không có người khác, tất nhiên cũng không có cái người gọi là bạn trai kia. Nhưng mà Hạ Phàm còn hỏi đến một chuyện, bác sĩ kiến nghị để bệnh tình của Liêu Tiểu Tình ổn định trở lại, ngoại trừ uống thuốc ra, hãy để cô ấy vẽ tranh, cô ấy vẽ một hôn lễ và một bó hoa. Hạ Phàm giật mình, theo quản giáo đi lấy bức tranh của Liêu Tiểu Tình, trên đó là một nam một nữ đang là lễ thành hôn, người nữ có thể nhìn ra là Liêu Tiểu Tình, còn gương mặt người nam để trống, trên bức tranh vẽ đầy hoa, Hạ Phàm đếm thử, 27 bó hoa, mỗi bó hoa có 27 đóa.

Hạ Phàm cấp tốc điện thoại báo cho Hàn Trạch Thành, sau đó đến tìm Liêu Tiểu Du. Lần này thái độ Liêu Tiểu Du không tốt chút nào, lúc cô ấy nghe đến chuyện bạn trai của Liêu Tiểu Tình, có thể dùng bốn chữ “vô cùng tức giận” để miêu tả, khẳng khái nói chuyện này không đúng. Hạ Phàm hỏi Tiểu Tình đã từng nói năm 2011 muốn kết hôn, việc này Liêu Tiểu Du có nghe nói chưa, tâm tình Liêu Tiểu Du bắt đầu không khống chế được.

Cô chửi ầm lên: “Nó kết hôn gì chứ? Nó là người điên, nó có bệnh. Bạn trai ở đâu ra, nó ăn của tôi xài của tôi, cái gì cũng là của tôi, nó còn muốn thế nào nữa? Bạn trai gì chứ, cái gì mà kết hôn, nhầm nhí, tất cả đều do nó tưởng tượng ra thôi. Đầu óc nó không được bình thường, đầu óc cảnh sát mấy người cũng không bình thường luôn sao? Đi ra ngoài, tôi không muốn nghe mấy chuyện bịa đặt nữa. Các người điều tra không được gì, không giải thích được nên cứ đến làm phiền tôi. Đi ra ngoài, tôi không có gì để nói với mấy người.”

Cô ta thô lỗ cổ súc đẩy Hạ Phàm ra khỏi cửa, hung hăng đóng cửa “Rầm” một tiếng. Hạ Phàm kinh ngạc đứng ngoài cửa, nghe tiếng Liêu Tiểu Du đang khóc trong phòng.

Hạ Phàm đứng một lúc, nghĩ có chuyện gì đó là lạ, cô trở lại cục cảnh sát, mấy người bọn Hàn Trạch Thành vẫn chưa quay về phòng làm việc, cô lại tự mình xem lại tài liệu vụ án một lúc lâu.

Ngoại trừ Liêu Tiểu Tình tất cả mọi người đều chưa từng thấy bạn trai bí ẩn của cô ấy, lẽ nào chuyện này chỉ là do Liêu Tiểu Tình bị bệnh nên tưởng tượng lung tung tự mình lừa mình?

Một con số 27 kỳ lạ biểu hiện cho hạnh phúc vui vẻ, lại trở thành 27 nhát dao đâm máu, cuối cùng thì những chuyện này có liên quan gì?

Cô lật hồ sơ vụ án, điều tra những người có ngày sinh liên quan, tài khoản, số nhà, điện thoại, biển số xe, dường như chẳng có liên quan gì đến con số 27 này.

Hạ Phàm chống đầu mệt mỏi, thực sự không nghĩ ra manh mối. Bọn Hàn Trạch Thành đã về, mang theo tin tức: “Phan Lỵ không hề ở chỗ mình đã nói, Hôm đó bà ta vốn không có trong thành phố. Cho Phùng Chính Dương 1 vạn là do chồng bà ta chết trong tay Liêu Tiểu Tình, khiến cho bà ta nghĩ là do thần linh trả thù. 7 năm trước bà ta giúp chồng là Vương Duệ nguy tạo chứng cứ, cho nên bà ta lo lắng Liêu Tiểu Tình hoặc người khác sẽ đến giết chết mình, vậy nên sau khi nhận được tiền bảo hiểm mới đến tìm một thầy pháp làm phép bảo vệ bà ta được bình an. Còn Phùng Chính Dương nghe bị bắt về điều tra sợ đến nổi tè ra quần, mọi chuyện đều khai ra, hẳn chính là một tên lừa gạt, chỉ là chút mách khéo giả thần giả quỷ mà

thôi, hần vốn chẳng biết gì chuyện điều ma khiến quỷ, cũng không phải thần toán gì cả, Phan Ly chẳng qua chỉ là một người bị hần lừa gạt mà thôi. Phùng Chính Dương hoàn toàn không biết chị em Liêu Tiểu Tình.”

“Khoản bảo hiểm kết xù đó giải thích thế nào?”

“Bảo hiểm là Vương Duệ mua, 7 năm trước ông ta nghỉ việc sau đó làm thám tử tư, nói là thám tử tư, thật ra là đi bắt gian, lao động chân tay, làm những việc lặt vặt, có tính chất nguy hiểm cao. 7 năm trước sau khi phạm tội, ông ta trở nên yêu thương vợ mình hơn, vậy nên mới đi mua bảo hiểm, định là nếu một ngày bản thân có xảy ra chuyện gì, có thể để lại cho vợ mình chút tiền, cũng coi như bù đắp.” Hàn Trạch Thành ngồi vào ghế: “Những việc trước đây chúng ta điều tra, đã được xác thực.”

Hạ Phàm lớn giọng: “Vậy nên bây giờ hy vọng của chúng ta chỉ còn mỗi bác sĩ Trình thôi sao?”

“Lý lịch của cô ấy rất trong sạch, cho đến bây giờ cũng không có biểu hiện gì đáng nghi, không hề có động cơ gây án, ngoại trừ nghề nghiệp của cô ấy có liên quan đến vụ án, tạm thời vẫn không điều tra được gì.”

Hạ Phàm nghe xong, có chút thất vọng. Cô nói với Hàn Trạch Thành: “Tôi nghĩ hai chị em họ có điểm kỳ lạ, không nói rõ được, thế nhưng ngày hôm nay tôi đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ không phải hòa thuận như trước đó chúng ta gặp. Liêu Tiểu Du thì giống như bác sĩ Trình đã nói, đối với bạn trai của Liêu Tiểu Tình có phản ứng rất dữ dội. Thế nhưng em gái mình bị như vậy, có thể tìm được chân tình đã là chuyện không dễ dàng gì, nếu thật sự có bạn trai, người làm chị phải vui vẻ mới đúng, bọn họ kết hôn, đối với Tiểu Du cũng đỡ được phần nào gánh nặng, chuyện này rất tốt. Nhưng cô ấy không hề vui vẻ, thậm chí còn tức giận.”

“Nếu người đàn ông này không có ý tốt, vậy thì mọi chuyện sẽ khác rồi.” Hàn Trạch Thành ngẫm lại: “Hai chị em xinh đẹp như hoa, không nơi nương tựa, có tiền, ở nhà cao cấp, lái xe thời thượng, em gái cô đơn, hướng nội yếu đuối, cần nhiều quan tâm, thật dễ xuống tay. Xử lý được cô em, mọi tiền của cô chị hẳn là không thành vấn đề.”

“Nhưng nếu đó thật sự là một người đàn ông xấu, Liêu Tiểu Du không cần phải phủ định sự tồn tại của anh ta, vậy nên nhất định còn có chuyện gì đó đã xảy ra.” Hạ Phàm đột nhiên nhớ ra: “Anh mới vừa nói Vương Duệ sau này làm thám tử tư, bây giờ có rất nhiều chợ đen đã bí mật kết nối cho những thám tử tư không có giấy phép hành nghề tiếp tục hoạt động, có thể Liêu Tiểu Du muốn diệt trừ tên bạn trai xấu xa này, có suy nghĩ sai lệch, sau đó tìm được Vương Duệ, mà Liêu Tiểu Tình giết Vương Duệ không phải bởi vì chuyện 7 năm trước, mà do thù mới.”

“Vậy làm sao giải thích chuyện án mạng bí ẩn đó? Điểm nghi ngờ lúc đầu là Liêu Tiểu Tình không có bản lĩnh giết chết Vương Duệ.”

Hạ Phàm suy nghĩ hồi lâu, bực bội đấm xuống bàn: “Vậy nên tất cả phải suy nghĩ lại từ đầu.”

5. Chương 5

Đêm nay, Hạ Phàm một đêm không ngủ, người bạn trai thần bí kia, con số 27 quỷ dị, không ngừng lượn lờ trong đầu cô. Ngày thứ hai, cô dậy thật sớm đến cục cảnh sát, lại phát hiện Hàn Trạch Thành và anh em Lý Hồng Tương cùng Mạc Vân đã có mặt ở đó.

Hạ Phàm hỏi: “Có tiến triển mới?”

“Hôm qua cô nhắc tôi, rất nhiều chợ đen trên mạng kết nối giúp thám tử tư hoạt động, vậy nên tôi qua chúng tôi đã đi đến nhà Vương Duệ một chuyến, mang máy vi tính của ông ta về, phát hiện ông ta từng gửi email ột người tên Lý Hải, gửi email tổng tiền hần.”

“Lý Hải? Tổng giám đốc Tân Dương Quốc tế sao?”

“Đúng vậy, điều tra địa chỉ email và IP nhận, đúng là hần. Email của Vương Duệ chỉ nhắn với Lý Hải là, nếu như đã nhận được chuyển phát nhanh, không muốn mọi chuyện bị phát tán lên mạng, Lý Hải phải làm theo lời nói của hần.”

Hóa ra Vương Duệ muốn moi của Lý Hải 100 vạn, trong email yêu cầu gửi tiền vào tài khoản, nhưng chuyện gì khiến cho Lý Hải phải chịu sự khống chế, trong email lại không nhắc đến, chuyển phát nhanh kia là manh mối duy nhất.

Email này Lý Hải đã trả lời rồi, hắn nói gửi tiền trực tiếp sẽ gặp rủi ro rất lớn, hay là giao dịch bằng tiền mặt, Vương Duệ mang theo món đồ, 2 giờ trưa ngày 10 tháng 4 giao dịch ở một đình nghỉ mát trong Công viên trung tâm ở đường Hoành Dương. Sau này, hai người cắt đứt liên lạc qua email.

Từ nội dung của email này, có thể thấy Vương Duệ không hề khôn ngoan chút nào, cho rằng bản thân nhận tiền sẽ an toàn, mà Lý Hải lại rất khôn ngoan, chuyện này xảy ra trước lúc Vương Duệ chết khoảng một tháng. Có phải khả năng này hay không, kết quả lần giao dịch đó không làm cho Vương Duệ thỏa mãn, ông ta lòng tham không đáy, sau cùng dẫn đến họa sát thân?

Nhưng chuyện này cùng Liêu Tiểu Tình có quan hệ gì? Tại sao phải để Liêu Tiểu Tình đi giết người?

Hàn Trạch Thành ra lệnh cho Hạ Phàm đi tìm Phan Ly, điều tra lại một lần xem lúc còn sống Vương Duệ có để lại manh mối gì không, còn anh dẫn Mạc Vân đi tìm Lý Hải, còn lại Lý Hồng Tương tiếp tục ở lại tìm kiếm thông tin trong máy vi tính của Vương Duệ, xem còn có thể tìm được gì không.

Công ty của Lý Hải tên Tân Dương Quốc tế, là nơi nổi tiếng dành cho nhà giàu tiêu tiền, Lý Hải cùng với vợ là Dương Thục Phương đều là nhà kinh doanh thành đạt, nhiều lần xuất hiện trên các tạp chí kinh tế cùng phương tiện truyền thông.

Nói chuyện với Lý Hải một lúc, hắn thừa nhận có nhận được email tổng tiền, nhưng hắn không thừa nhận có hẹn đối phương gặp mặt, Lý Hải nói hắn thậm chí không biết người đó hay Vương Duệ là ai. Lý Hải nói sau khi hắn nhận được email chưa từng trả lời, bởi vì hắn vốn không hề nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh nào, Lý Hải cho rằng chuyện bưu phẩm chỉ là một trò đùa.

Hàn Trạch Thành đem bưu kiện đã được đóng dấu mang ra, đặt trước mặt Lý Hải, Lý Hải xem xong sững sốt, nhưng vẫn lắc đầu nói rằng bản thân không hề trả lời email, chưa gặp qua đối phương, cũng không biết đối phương dùng chuyện gì để uy hiếp mình.

Hàn Trạch Thành lại hỏi Lý Hải có biết hung thủ Liêu Tiểu Tình không, Lý Hải vẫn khẳng định nói không biết. Hỏi hắn ngày 17 tháng 5 hắn đang ở đâu, hắn chỉ nói là ở ngoài. Hàn Trạch Thành lại hỏi có ai hay người nào có thể xác nhận nơi ở của hắn không, Lý Hải lại lắc đầu nói không có.

Từng bước nói chuyện, Lý Hải cũng hiểu rõ ý của Hàn Trạch Thành, hắn rất bình tĩnh gọi điện thoại cho luật sư, sau đó nói với Hàn Trạch Thành: “Cảnh sát Hàn, tôi nói đều là sự thật, nếu có một ngày anh tìm được chứng cứ chứng tỏ tôi có liên quan đến án mạng này, anh cứ mang theo lệnh đến bắt tôi, những chuyện khác, tôi e rằng không có thời gian, tôi còn phải tiếp khách. Còn chuyện gì muốn biết, xin hãy nói chuyện với luật sư của tôi.”

Hàn Trạch Thành gật đầu, lại không rời đi, bản thân lại thông thả ngồi trong phòng làm việc của Lý Hải nhâm nhi tách trà, anh đứng trước một bức tranh hoa hướng dương, cẩn thận xem một lúc, hỏi: “Lý tổng, bức tranh này thật không tệ, chẳng biết do vị danh họa nào vẽ thế?”

“Là một người bạn tặng cho tôi, không phải là danh họa gì. Cảnh sát Hàn, tôi thật sự còn rất nhiều việc, xin mời về cho.” Lý Hải lần này rõ ràng là ra lệnh đuổi khách. Hàn Trạch Thành cười, mang theo Mạc Vân rời đi.

Hàn Trạch Thành ra khỏi cao ốc, nhanh chóng gọi điện thoại cho Hạ Phàm: “Là tôi, tôi đã biết bạn trai của Liêu Tiểu Tình là ai. Bây giờ cô đi điều tra một chút, nhà ở và tài khoản ngân hàng của Liêu Tiểu Du trong thời gian gần đây, xem có liên quan gì đến Lý Hải hay không.”

Mạc Vân hiếu kỳ hỏi: “Anh Thành, bạn trai Liêu Tiểu Tình chẳng lẽ là Lý Hải? Làm sao anh biết?”

“27 đóa hoa hướng dương, 27 cánh hoa, tranh này nhất định là Liêu Tiểu Tình vẽ. Hắn nói chưa bao giờ gặp Vương Duệ, không biết Liêu Tiểu Tình, thế nhưng dường như đối với vụ án này rất quen thuộc. Nếu chưa từng quen biết, sẽ không có phản ứng như vậy. Còn có, hắn ta uống đại hồng bào, giống hệt như gói trà ở nhà Liêu Tiểu Tình, hắn ta và hai chị em bọn họ, nhất định có quan hệ.”

Hàn Trạch Thành và Mạc Vân đi đến công viên trung tâm một chuyến, đó là một nơi náo nhiệt, hên hò, luyện tập, tản bộ, đi dạo, nghỉ ngơi, đâu đâu cũng có người, hơn nữa nơi này không có cameras giám sát. Lý Hải chọn nơi này để thực hiện giao dịch, thật là thông minh.

Lý Hồng Tương điện thoại đến, anh ta tra ra được manh mối mới, có người trên web ủy thác Vương Duệ đi điều tra một vụ án ngoại tình, sau khi hai người quen biết qua diễn đàn, chuyển thành bí mật liên lạc qua QQ. Bởi vì trên diễn đàn người đó đã từng nói qua mình là doanh nhân, nhất định phải tìm một thám tử có kinh nghiệm dày dặn, vậy nên Lý Hồng Tương điều tra theo hướng đó. Phát hiện người ủy thác Vương Duệ đi điều tra, là Lý Hải.

Chuyện này có thể giúp xâu chuỗi lại mọi việc, giả thiết Vương Duệ ở bên ngoài được Lý Hải ủy thác điều tra, Vương Duệ lại dùng chuyện ngoại tình để tống tiền Lý Hải, Lý Hải đưa tiền lại không làm Vương Duệ thỏa mãn, vậy nên cuối cùng bày mưu giết chết ông ta.

Nhưng mà trong suy luận này, lại có chút chuyện không giải thích được, bày mưu giết Vương Duệ, tại sao phải để Liêu Tiểu Tình ra tay?

Lý Hồng Tương nói: “Có lẽ hẳn nghĩ Liêu Tiểu Tình có bệnh, có bị bắt cũng không bị xử quá nặng, nếu may mắn còn có thể được xử vô tội thả ra.”

“Thật phiền phức, tìm một sát thủ có thể giải quyết nhanh gọn, còn giảm bớt phiền phức. Hơn nữa Vương Duệ không chạy không phản kháng, nằm chịu trận, có thể đã sớm bị đánh chết, cần gì phải đến lượt Liêu Tiểu Tình cầm dao đâm chết.” Mạc Vân cũng bắt đầu nổi lên suy nghĩ.

Lúc này Hạ Phàm đi điều tra ở bên ngoài một ngày đã trở về, biểu hiện của cô rất kích động, mang về tin tức tốt: “Điều tra được rồi, Lý Hải chính là kim chủ của Liêu Tiểu Du, nhà ở của hai chị em họ, ban đầu chính là của Lý Hải, ba năm trước Liêu Tiểu Du lấy danh nghĩa chuyển đến đây, mỗi tháng anh ta đều gửi tiền vào tài khoản Liêu Tiểu Du.”

Hạ Phàm còn mang về một tin tức đáng kinh ngạc khác, người gặp Vương Duệ ủy thác cho ông ta điều tra, lại là Liêu Tiểu Du. Lúc Hạ Phàm điều tra tài khoản của Liêu Tiểu Du, phát hiện cô ta ba tháng trước có chuyển tiền ột tài khoản, mà tài khoản đó, chính là tài khoản mà Vương Duệ dùng để tống tiền Lý Hải, yêu cầu hẳn gửi tiền vào.

Tình nhân điều tra người tình của kim chủ? Chuyện này thật đúng là ngạc nhiên. Hàn Trạch Thành rơi vào trầm tư, anh vừa lật bản ghi chép vừa xem, thời gian Liêu Tiểu Du điều tra Lý Hải là hai năm trước, lúc này bác sĩ Trình nói Liêu Tiểu Tình kể cho cô ấy biết chuyện tình yêu của bản thân mình, so sánh thời gian thì hoàn toàn trùng khớp, cũng chính lúc đó, bác sĩ Trình hỏi Liêu Tiểu Du có biết chuyện tình cảm của em gái mình hay không.

Hóa ra người Liêu Tiểu Du nhờ thám tử tư điều tra, là Lý Hải và em gái mình. Không chỉ là doanh nhân có tiếng ... mà còn nổi tiếng nuôi tình nhân bên ngoài, còn đồng thời chu cấp cho cả hai chị em, đây thật đúng là một vụ scandal. Nếu như trong lúc điều tra Vương Duệ còn thu được một số ảnh chụp nhạy cảm, vậy thì càng dễ phát hiện.

“Tôi nghĩ cô chị đáng nghi hơn.” Hạ Phàm nói quan điểm của mình: “Liêu Tiểu Tình giết Vương Duệ, một người chết một người ngồi tù, đây là một mũi tên trúng hai đích. Vương Duệ tống tiền Lý Hải, Liêu Tiểu Du sợ sẽ liên lụy đến bản thân, phá hoại mối quan hệ với Lý Hải, hơn nữa chuyện của hai người bọn họ nếu bị phơi bày ra ánh sáng, e là sau này không thể nào quay lại với hẳn được, cho nên đối với Liêu Tiểu Du mà nói, có đầy đủ lý do để giết chết Lý Hải*. Mà em gái mình lại chính là người đã cướp đoạt người đàn ông của mình, còn nói muốn kết hôn, chuyện này đương nhiên cũng không thể bỏ qua. Nếu thật sự dùng thuật thôi miên, Liêu Tiểu Tình đối với chị của mình không có phòng bị, cũng tiện xuống tay.”

* Chỗ này nguyên văn của Tác giả là Lý Hải chứ không phải Vương Duệ, mình chỉ edit lại đúng nguyên văn.

Nhưng mà trình độ của Liêu Tiểu Du không cao đến vậy, thuật thôi miên đối với cô ấy mà nói, e là có chút khó khăn. Lê nào bác sĩ Trình kia là đồng lõa?

Đối với phỏng đoán của Hạ Phàm, Lý Hồng Tương và Mạc Vân lại không đồng ý, bọn họ nghĩ Lý Hải rất có khả năng chính là thủ phạm, đánh chết Vương Duệ, lại tìm người thôi miên Liêu Tiểu Tình, người này

hắn là có năng lực không chế rất cao.

Ba người bọn họ bàn luận đến mức khí thế ngất trời, Hàn Trạch Thành lại ngồi bên cạnh xem mấy vi tính không nói lời nào, sau đó bỗng nhiên nói: “Tôi đang suy nghĩ, hai chị em tranh giành một người đàn ông, còn tới chợ đen ồn ào đến mức thám tử tư lợi dụng tổng tiền, còn có cô vợ ở nhà, bây giờ có đến ba người phụ nữ, những chuyện khác còn chưa biết thế nào, Lý Hải lại còn có thể lo lắng chu toàn, thật sự là không đơn giản.”

Tất cả mọi người sửng sốt, Hàn Trạch Thành gõ gõ màn hình vi tính, trên màn hình chính là ảnh của phóng viên chụp Lý Hải và Dương Thục Phương, anh nói: “Đùa giỡn ba người phụ nữ một lượt, chúng ta giúp mấy người phụ nữ đó dựng một màn kịch, xem Lý Hải rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

6. Chương 6

Ba ngày sau, bệnh tình của Liêu Tiểu Tình phát tác, bị cảnh sát đưa đi trị bệnh, luật sư của Liêu Tiểu Tình nhân cơ hội này nhắc lại việc phóng thích để điều trị. Cảnh sát hết sức cẩn thận, mời bác sĩ tâm lý có uy tín đến kiểm tra tình trạng của Liêu Tiểu Tình. Không ngờ, thông qua vị bác sĩ này lại điều tra được tình tiết mới của vụ án. Thông qua việc điều trị bằng phương pháp thôi miên, Tiểu Tình nhớ lại một phần ngắn ký ức lúc 0h cùng ngày xảy ra vụ án, nhưng vì thông tin chỉ là một đoạn ngắn lại rời rạc, không thể tìm ra manh mối gì đáng kể, để đạt được hiệu quả tốt hơn, bác sĩ đề nghị đưa Tiểu Tình đến nơi cô ấy thân thuộc, tăng thêm cảm giác an toàn, sau khi tâm trạng ổn định sẽ tiếp tục trị liệu.

Vì vậy, lần này lời yêu cầu được phóng thích được chấp nhận, Liêu Tiểu Du đưa em gái mình về nhà, cảnh sát vì đề phòng Liêu Tiểu Tình trốn đi, phái cảnh lực theo dõi suốt 24 tiếng đồng hồ. Cùng ngày, nhóm nhỏ của Hàn Trạch Thành dựa vào đầu mối nắm được trong tay, bắt đầu tiến hành hình thức quản chế đối với Lý Hải, cũng mời cô vợ Dương Thục Phương về cục cảnh sát để điều tra.

Dương Thục Phương đối với chuyện Lý Hải ngoại tình rất kinh ngạc, cũng không biết chồng mình có dính dáng đến vụ án mạng này, nhưng dù sao cô ấy cũng là người thường hay phải trải qua sóng to gió lớn, Dương Thục Phương nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, hỏi: “Những chuyện các người nói, có bằng chứng gì không?”

Hàn Trạch Thành cẩn thận quan sát cô ta, nói: “Dương phu nhân, nếu chúng tôi không nắm chắc mọi chuyện, sẽ không mời cô đến đây điều tra. Liêu Tiểu Tình đã khai ra chồng cô chính là vị hôn phu của cô ấy, bọn họ nói hai năm sau sẽ kết hôn. Hơn nữa mỗi tháng, chồng cô đều gửi tiền sang tài khoản của Liêu Tiểu Du, việc Vương Duệ tổng tiền chính là căn cứ chính xác mà chúng tôi đã thu thập được.”

Tâm trạng Dương Thục Phương trở nên phức tạp nắm chặt hai tay, thật lâu không nói lời nào, sau cùng ứa nước mắt lớn giọng nói: “Các người không cần dọa tôi, nếu như các người đã có bằng chứng chứng minh Lý Hải xúi giục người khác giết người, sẽ ngay lập tức bắn anh ấy. Tất cả mọi chuyện đều là do anh đoán bừa, các người vốn không chứng minh được. Cô gái kia, cô ấy tên gì, Liêu Tiểu Tình? Cô ấy không phải bệnh tâm thần sao? Lời nói của một người bệnh tâm thần làm sao có thể tin được, cô ấy là tội phạm bị bắt ngay tại hiện trường, chứng cứ vô cùng xác thực, còn gì để nói nữa chứ.”

“Dương phu nhân...” Hàn Trạch Thành lên tiếng cắt đứt lời nói của cô ta: “Tôi có thể hiểu được cảm xúc của cô, thế nhưng mong cô không nên bao che cho tội phạm, đây là án mạng, nếu như cô có manh mối gì đặc biệt, xin hãy nói cho chúng tôi biết.”

“Tôi không biết gì hết.”

“Chị em Liêu Tiểu Tình, Vương Duệ có tìm đến cô hay không?”

“Tôi chưa gặp bọn họ bao giờ, tôi cũng không cảm thấy chồng mình có hành động gì bất thường.”

“Ngày 17 tháng 5, chồng cô đang ở đâu?”

“Tôi và anh ấy ở nhà.”

“Cô khẳng định?”

“Đúng vậy, tôi và anh ấy ở suốt trong nhà.”

“Nhưng Lý tiên sinh nói anh ta ra ngoài, hơn nữa anh ta cũng không có người làm chứng.”

“Trí nhớ anh ấy không tốt, hôm đó là chủ nhật, chúng tôi ở nhà nghỉ ngơi.”

“Dương phu nhân.” Hàn Trạch Thành nói: “Cô giúp anh ta che giấu cũng không có tác dụng gì, lần này mời bác sĩ đến, chắc chắn có thể khôi phục được ký ức của Liêu Tiểu Tình. Vợ của Vương Duệ cũng nhớ ra, hôm đó Vương Duệ có gọi điện thoại cho bà ấy, nói anh ta đang gặp mặt khách hàng. Vương Duệ có để lại một cuốn sổ ghi chép, ông ta có thói quen ghi lại những thứ mà ông ta lén lút điều tra được, để đề phòng bất trắc, nhưng vụ án xảy ra đã lâu cũng không tìm được cuốn sổ kia, vợ Vương Duệ nói Vương Duệ rất cảnh giác, rất có khả năng ông ta nhận thấy nguy hiểm nên đã mang cuốn sổ giấu đi, để lưu lại manh mối. Dương phu nhân, cô cũng biết bây giờ trình độ khoa học kỹ thuật rất phát triển, chúng tôi chỉ cần điều tra nguồn phát tín hiệu ngày hôm đó, là có thể định vị chính xác phạm vi lúc đó Vương Duệ đang hoạt động, có thể tìm ra quyển sổ kia. Chúng tôi không phải không có chứng cứ, chúng tôi chỉ cần thêm một chút thời gian. Tình hình hiện tại rất bất lợi cho chồng của cô, hay là cô thử khuyên anh ta, tự ra đầu thú, tự giác sẽ được khoan hồng.”

“Cảnh sát Hàn, anh đe dọa dụ dỗ thế nào đi nữa chúng tôi cũng mặc kệ, chúng tôi không phải là dân thường nhỏ bé mặc sức để các người xếp đặt, có bằng chứng thì anh hãy đến bắt người, chúng tôi có luật sự tốt nhất, không có bằng chứng thì đừng có nhiều lời.” Dương Thục Phương không hề nể nang ai, mặt đen lại vô cùng tức giận rời đi.

Ban đêm, Lý Hồng Tương và Hạ Phàm gọi điện thoại đến báo cho Hàn Trạch Thành, Lý Hải đến nhà chị em Liêu Tiểu Tình, hình như trong nhà cãi nhau một trận, Lý Hải mặt đen lại rời khỏi, lúc hấn đi rồi, ở ngoài có thể nghe được tiếng khóc của hai chị em Liêu Tiểu Tình, sau đó nghe Liêu Tiểu Du cũng chửi em gái mình một trận. Hàn Trạch Thành căn dặn Hạ Phàm đưa Liêu Tiểu Tình rời khỏi đó đến phòng khám của bác sĩ Trình để điều trị, tách cô ấy và Liêu Tiểu Du ra.

Hai ngày sau, có một vị khách không mời mà đến lặng lẽ đến phòng bệnh của Liêu Tiểu Tình. Liêu Tiểu Tình thấy cô ta, vui vẻ gọi: “Chị Phương, có phải A Hải bảo chị đến tìm em, em rất ngoan, chị nói anh ấy đừng nóng giận.”

Người đến chính là Dương Thục Phương, cô ta chậm rãi đi tới, ngồi xuống trước mặt Liêu Tiểu Tình: “Tiểu Tình, em mang chuyện của A Hải nói cho người khác biết, A Hải làm sao không tức giận được đây?”

Hàng lông mày thanh tú của Liêu Tiểu Tình nhăn lại: “Em không có nói gì hết, em đã đồng ý rồi, em không nói.”

Dương Thục Phương cười cười an ủi: “Tốt, chị tin em, em ngoan, em có còn muốn kết hôn với A Hải không?”

“Muốn.” Liêu Tiểu Tình cười, tràn ngập hy vọng.

“Em nhìn chị, em hãy nghe chị nói.” Giọng nói của Dương Thục Phương rất dịu dàng.

Liêu Tiểu Tình chăm chú nhìn cô.

“Em hãy nghĩ thử xem chuyện khiến em vui vẻ nhất là chuyện gì?”

“A Hải nói yêu em, anh ấy sẽ cưới em.”

“Vậy em hãy làm theo những lời chị nói, chuyện này nhất định sẽ thành hiện thực.”

“Được.”

“Em cầm bút lên, mở tập tranh ra, viết vào đó mấy câu.”

Mọi việc Liêu Tiểu Tình đều làm theo.

“Em hãy viết: Chị, em hận Vương Duệ, em giết ông ta, nhưng ngồi tù thật đáng sợ, em không muốn ngồi tù.”

Liêu Tiểu Tình mỉm cười, chậm rãi viết câu nói đó. Dương Thục Phương nhíu mày, theo thói quen cô ấy vẽ thêm một đóa hoa bên cạnh câu nói kia. Không sao, mấy đóa hoa cũng không làm ảnh hưởng gì đến ý nghĩa của bức di thư. Cô ta bỏ hai viên thuốc vào cốc nước của Liêu Tiểu Tình, sau đó còn nói: “Chị phải đi, chị rời khỏi căn phòng này, lát nữa nhớ uống hết ly nước này, sau đó, em sẽ rất thư thái, rất thoải mái, em hãy ngồi trong phòng đến trưa, không có ai ghé qua, em rất cô đơn, em mệt mỏi.”

Liêu Tiểu Tình không nói gì, chỉ mỉm cười ngồi đó, Dương Thục Phương nhìn Liêu Tiểu Tình một lúc, đứng dậy đi ra ngoài.

Liêu Tiểu Tình yên lặng ngồi một lúc, với tay cầm lấy ly nước trước mặt, dường như cô không hề nhìn thấy Hạ Phàm vừa đổi ly nước, chỉ yên lặng ngồi uống nước. Sau đó, buông ly nước xuống, nhắm hai mắt lại.

Dương Thục Phương bình tĩnh ra khỏi trung tâm điều trị, đi đến bãi đỗ xe. Lúc cô ta bước nhanh đến xe của mình, cô ta dừng lại. Hàn Trạch Thành khoanh tay, tựa người đứng cạnh xe của Dương Thục Phương.

“Cảnh sát Hàn, thật là trùng hợp.”

“Đúng là rất trùng hợp, không biết Dương phu nhân đến đây có việc gì?”

Dương Thục Phương bình tĩnh đáp: “Lần trước nghe cảnh sát Hàn nói cô gái giết người kia và chồng tôi có quen biết, tôi mới đến đây xem thử.”

“Tin tức thật đúng là nhạy bén, biết cô ấy ở đây. Tôi còn tưởng rằng cô đến đây thăm bạn học cũ của mình là bác sĩ Trình.” Hàn Trạch Thành cười cười: “Trí nhớ của tôi rất tốt, trên bàn làm việc của bác sĩ Trình có đặt một khung ảnh tốt nghiệp, lúc tôi nhìn thấy ảnh của cô trên web, lập tức nhớ ra.”

Dương Thục Phương ngẩn người, nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy, cô ấy đúng là bạn học của tôi, thế nào, chuyện này cũng có vấn đề sao?”

“Cô ấy là bạn học của cô không có vấn đề gì, chỉ là chuyện cô biết thôi miên lại là một vấn đề khá lớn.”

“Trước khi làm kinh doanh tôi có học y, mấy năm nay vẫn tham gia nhiều hoạt động nghiên cứu, lẽ nào việc này cũng phạm tội?”

Hàn Trạch Thành mang máy vi tính xách tay đặt trên mui xe, ấn vào nút phát hình, chuyện vừa xảy ra trong phòng bệnh của Liêu Tiểu Tình lập tức hiện lên màn hình.

Mặt Dương Thục Phương biến sắc.

“Dương Thục Phương, cô đã bị bắt!”

Phòng thẩm vấn cục cảnh sát, đối mặt với đoạn phim ghi hình trong phòng bệnh, Dương Thục Phương biết cô ta không còn cách nào chối cãi, nhưng cô ta lại nói toàn bộ chuyện này là vì nghe Hàn Trạch Thành nói chồng mình xúi giục người khác giết người, cô ta vì muốn che giấu hành vi phạm tội của chồng mình nên mới làm vậy.

Hàn Trạch Thành đem một loạt ảnh chụp đến trước mặt của cô: “Dương Thục Phương, ngày đó sau khi cô rời khỏi cục cảnh sát, đánh xe lái một vòng lớn, sau đó đến đình nghỉ mát ở công viên trung tâm chờ nửa giờ, lại lục lọi mọi góc ngách cùng với tiệm trà gần đó một lượt, sau cùng lại đến con hẻm ở đường Tiểu Nam, tìm kiếm khắp con đường khoảng một giờ đồng hồ. Con đường này, chính là con đường xảy ra án mạng cũng là nơi cô đã hẹn gặp Vương Duệ. Xin lỗi tôi đã nói dối, không có sổ gì chép gì cả, để cô chạy không một chuyện. Tôi nghĩ chuyện cũ chắc là thế này. Vương Duệ dùng tình nhân bên ngoài để tống tiền Lý Hải, cô rất tức giận, nhưng mà không phải vì chuyện anh ta có tình nhân bên ngoài, dù sao thì chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, hôn nhân của hai người ban đầu vốn là vì lợi ích. Cô không thể để chuyện tai tiếng này ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình, cô nhận chuyển phát nhanh, lại xem bưu kiện của Lý Hải, vậy nên cô quyết định tự mình xử lý việc này. Cô cho Vương Duệ tiền, nhưng ông ta còn muốn dây dưa không buông, mà Lý Hải lại muốn kết hôn với Liêu Tiểu Tình, cô đương nhiên cũng không thể nào chấp nhận việc này. Cô biết Vương Duệ và Liêu Tiểu Tình qua sự kiện kia, cô nghĩ có thể lợi dụng chuyện đó. Vậy nên ngày 17 tháng 5, cô hẹn Vương Duệ gặp nhau ở công viên trung tâm, dẫn ông ta đến quán trà

nói chuyện, nhân cơ hội đó bỏ thuốc Vương Duệ. Sau khi đánh thuốc mê ông ta, cô tiếp tục đến nhà Liêu Tiểu Tình, thôi miên cô ấy, đem cô ấy và Vương Duệ đến con hẻm ở đường Tiểu Nam. Ngay sau đó, xảy ra chuyện một thiếu nữ yếu đuối vì thù hận chính tay đâm kẻ thù 27 nhát dao.”

Hàn Trạch Thành đem bức di thư Liêu Tiểu Tình viết trong lúc bị thôi miên ra: “Liêu Tiểu Tình bị bệnh, cô ấy một lòng muốn tiếp nhận điều trị, phương pháp trị liệu khiến cô ấy không ngừng nghĩ đến chuyện vui vẻ, mà chuyện khiến cô ấy vui vẻ nhất chính là năm 2011 cô ấy và người đàn ông mình yêu sẽ kết hôn, năm 2011, Tiểu Tình 27 tuổi, cô ấy mong chờ đến 27 tuổi, trước đó, vì là ngoại tình, cô ấy không thể nào tiết lộ ra ngoài. Cô thôi miên Liêu Tiểu Tình, trạng thái cô ấy thả lỏng mới tiến hành được, vậy nên trong tiềm thức của cô ấy, sẽ thêm vào dấu ấn của hạnh phúc. Cô thôi miên cô ấy cầm dao đâm Vương Duệ, cô ấy đâm 27 nhát, cô thôi miên để cô ấy viết di thư, cô ấy lại vẽ thêm đóa hoa 27 cánh. Lúc cô ấy bị cô dùng phương pháp đáng sợ này khống chế, hạnh phúc cô ấy mong chờ cũng trở nên xa vời. Cô thật là tàn nhẫn.”

Dương Thục Phương cười lạnh: “Cảnh sát Hàn viết tiểu thuyết sao? Kể chuyện rất dễ nghe, tôi không biết 27 nhát dao, đóa hoa 27 cánh gì cả, tôi chỉ đến trung tâm trị liệu đúng một lần đó, nếu còn chưa thỏa mãn, tôi là vì bảo vệ chồng tôi, bảo vệ gia đình tôi, tôi không muốn anh ấy ngồi tù. Anh nói cái con đường gì đó, cũng là chồng tôi nói cho tôi biết.”

“Tối ngày 17 tháng 5, chồng cô hẹn Liêu Tiểu Du đi ăn, nói chia tay. Sáu năm trước anh ta khâm phục cô gái tên Liêu Tiểu Du, lại không ngờ vài năm sau lại yêu vẻ diễm đam đáng yêu của cô em gái Liêu Tiểu Tình, Liêu Tiểu Tình có vẻ yếu đuối mà Liêu Tiểu Du và cô không có, khiến cho anh ta cảm thấy được mình trở thành chỗ dựa, vậy nên anh ta yêu, anh ta nói anh ta muốn kết hôn với Liêu Tiểu Tình. Năm 2011 là năm mà con của hai người đã tròn 18 tuổi, trong thỏa thuận trước khi cưới của hai người có ghi khi con hai người được 18 tuổi thì có thể phân chia tài sản, nói cách khác sau thời gian này anh ta có thể ly hôn, anh ta không cần phải gìn giữ gia đình nữa. Cô đương nhiên sẽ hận Liêu Tiểu Tình, trong mắt cô nhìn thấy một cô gái tâm thần sắp cướp chồng của mình. Mà Liêu Tiểu Du cũng giống vậy, cô ấy nỗ lực nhiều năm như vậy, kết quả người được hưởng lợi lại là em gái mình. Cho nên sau bữa cơm hôm đó cảm thấy bức tức, người phục vụ ở nhà hàng đó đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ đôi nam nữ làm cho nơi buôn bán của họ bị một phen long trời lở đất, cho nên, Liêu Tiểu Du và chồng của cô không có mặt tại hiện trường. Còn cô, theo điều tra của chúng tôi ở quán trà, hôm đó cô và Vương Duệ nói chuyện rất nhỏ, phục vụ ở quán trà không nhận ra hai người, nhưng mà quầy thu ngân ở quán trà đó có cameras, ghi lại hình ảnh của cô và Vương Duệ. Vậy nên, đừng nói chồng cô nói cho cô biết. Tất cả mọi chuyện, đều do một tay cô bày ra. Cô hận Liêu Tiểu Tình, cô lại biết làm cách nào khống chế cô ấy, cô lấy lý do đến trung tâm trị liệu thăm bạn học cũ để tiếp cận cô ấy, bày tỏ ý tốt, làm cho Liêu Tiểu Tình tin rằng cô thông cảm và ủng hộ mối quan hệ của cô ấy và Lý Hải, lại không hề nghi ngờ rằng cô mượn lý do này để nhằm mục đích mượn dao giết người.”

Dương Thục Phương cứng nhắc ngồi một chỗ, không nói gì.

Hàn Trạch Thành bước ra khỏi phòng thẩm vấn, Hạ Phàm vui vẻ ôm tập hồ sơ chen vào, lần đầu tiên thành công phá được án tử, tâm trạng cô rất tốt.

“Liêu Tiểu Tình trải qua việc này, e rằng phải điều trị lại mấy năm, nhưng mà bác sĩ Trình rất tự tin khẳng định có thể chữa khỏi bệnh cho cô ấy.”

Hàn Trạch Thành gật đầu, trông thấy Liêu Tiểu Du đứng chờ ở xa xa.

“Cảnh sát Hàn, bằng ghi chép còn phải làm bao lâu, tôi muốn dẫn em gái mình về.”

Hàn Trạch Thành không đáp, ngược lại nói: “Em gái cô không hề bước ra khỏi cổng, cô làm sao không biết Dương Thục Phương tiếp cận cô ấy? Cô tin rằng vợ của người đàn ông kia thật sự có ý tốt sao? Cô ấy là em gái cô, cô ấy không nghĩ nhiều như mấy người, dù thế nào đi nữa cô ấy cũng là em gái cô.” Anh nói xong không thèm để ý đến cô ta, đi mất.

Phía sau lưng anh, Liêu Tiểu Du đứng ngẩn ngơ tại chỗ, mấy ngọn đèn trên hành lang chiếu vào người cô ta, kéo ra cái bóng thật dài.

Hạ Phàm nhìn Liêu Tiểu Du một chút, bước nhanh đi theo Hàn Trạch Thành. Cô theo anh lên lầu, dọc đường còn nói: “Tôi vừa thấy con trai Lý Hải, dáng dấp rất giống mẹ nó. Anh nói, Lý Hải còn có thể cưới Liêu Tiểu Tình không?”

“Ai biết được, đổi lại là tôi, rất khó.”

“Vì sao?”

“Nếu như Dương Thục Phương không gặp chuyện không may, hẳn còn có thể theo đuổi tình yêu đích thực, nhưng vì tình yêu của hắn mà Dương Thục Phương làm ra những chuyện như vậy, còn phải đối mặt với lao tù, hẳn phải ăn nói thế nào với con của mình? Cuộc hôn nhân này sao có thể tiếp tục được nữa?”

“Nói cho cùng, Liêu Tiểu Tình vẫn là người đáng thương nhất, mong rằng đến lúc cô ấy 27 tuổi, thực sự có thể có được hạnh phúc.”

“Mỗi người đều có câu chuyện của họ, Hạ Phàm, cô là người giàu tình cảm, làm cảnh sát sẽ rất cực khổ.”

“Cảnh sát Hàn, bây giờ nghỉ lại, anh thật là một cảnh sát tốt.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/27-nhat-dao-bi-an>